

۱۰۱

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی

مجلس علماء الهند
 دورة الفاضل
 رسالة لمراد علي يوسف
 عدد أجزاء ١٨

١- الدرّة الفاضلة

٢- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٣- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٤- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٥- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٦- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٧- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٨- رسالة في الفقه في كاصلة
 ٩- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٠- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١١- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٢- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٣- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٤- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٥- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٦- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٧- رسالة في الفقه في كاصلة
 ١٨- رسالة في الفقه في كاصلة

٢٧٤٣
 ٢٧ - ٢٦
 ٢٧٤٣
 ٢٧ - ٢٦

٥٢٢٢

شماره ثبت کتاب

کتاب مجموعہ مشتمل بر ١٣ رسالہ - ١ - الدرّة الفاضلة

مؤلف ١٢ - گوهر لیکانہ

موضوع

شماره تصنیف ٥٤٣

کتابخانہ مجلس شورای ملی

کتابخانه مجلس شورای ملی
 ٥٢٢٢

٨
 ١
 ١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥

Handwritten marginal notes at the top of the right page, including the name 'ابن سينا' (Ibn Sina) and other illegible script.

Main text on the right page, written in Arabic script, discussing philosophical or scientific concepts. The text is dense and includes several lines of commentary.

Handwritten marginal notes at the bottom of the right page, including the word 'المذكورة' (mentioned).

Main text on the left page, written in Arabic script, continuing the discussion from the right page. It contains several paragraphs of text with some bolded words.

Extensive handwritten marginal notes on the left side of the page, written in Arabic script, providing additional commentary or examples.

Handwritten marginal notes at the top of the right page, including the name 'ابن سينا' (Avicenna).

Main text on the right page, discussing philosophical concepts such as 'الذات' (essence) and 'الوجود' (existence), with various annotations and sub-headers.

Handwritten signature or title at the bottom of the right page, possibly 'مدرسة ابن سينا'.

Main text on the left page, continuing the philosophical discourse from the right page, focusing on the relationship between essence and existence.

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including the name 'ابن سينا'.

Handwritten signature or title at the bottom of the left page.

14

بسم الله الرحمن الرحيم

كل شيء من جنس ان لا يهتد الترتيب في الفرضين الفاعل بقدر المجرور ثم انما
المفروض هو اوجاب ذلك لانه كما في قوله لا يهتد صوراً فوجدت
الارض وكذا الاخر انهما تارة في الابدان والاشياء في الابدان في الابدان في الابدان
يوم نظير انما في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
الارض ثم في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
القولين يظهر ان الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
بجملة الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
كثرة في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
مطلقاً في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
كثيراً في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
المباذير في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
منشأ في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
فلان تلك العلوم في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
كثيراً في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
الفيدك وان كانت في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
رغم واحد في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
و اما العلم في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
المتن لانه في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
مما كانت في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
حجة الغرض الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان

العلم وحجته عقده من غير ان الفاعل في نهاية المرتبات العقلية كقوله لا يهتد
فمنه الغرض ان ذلك كما لا يستقرات المتعاقبات العقلية منها لا تحتها
لكن غلبت فقولنا ان الفاعل في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
المذكور في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
لم يقره بل حصل كما في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
واما القول في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
ان هو الكليات في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
والفرض المبدية الفيدك في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
لما لو فيها في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
علمته في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
تكون في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
بصورة في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
الصورة الكلية الفيدك في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
بما يوجد في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
لزم في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
ضرورة في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان
استفاد من الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان في الابدان

ويختص بها من حيث اختصاصها بغيره كالمواد والاشياء والادوية
 المقادير وغيرها مما يحل في نفسه من غير ان يكون له صورة الكلي واصلها من غير
 بلحظ تلك الحركات والتميز بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 بغيرها من حيث ان كانت غير متماثلة في كل منها واصلها من غير ان يكون لها
 تميز بغيرها من حيث ان كانت غير متماثلة في كل منها واصلها من غير ان يكون لها
 بغيرها من حيث ان كانت غير متماثلة في كل منها واصلها من غير ان يكون لها
 ادوارها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 المواد والصورات بقدرها والاعمال والاصناف من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في الدنيا من حيث لم يفرق بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 مع ذلك والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 ذلك الوضع كما في الصور من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 تلك الصور كمثل الصور من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 بها التي ان كان لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 الا على ذلك روي في بعض النسخ والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 فان كل شيء لا يفرق بينه وبين غيره او يفرق بينه وبين غيره او يفرق بينه وبين غيره او يفرق بينه وبين غيره
 انسانية او انسانية او غيرهما بل هذا العلم هو الذي يفرق بين الصور والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 تلك الصور ليس في ذلك مطلقا بل في خصوصها بل ان اردت شيئا
 لهذه المقادير التي هي في الواقع والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 التي هي كسائرها لم يفرق بينها وبين غيرها واصلها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 وبردوا في ذلك من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها

هذا العلم هو الذي يفرق بين الصور والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها

لا يفرق

في بيان مصلحتها

في غاية الكفاية كما في غير صورها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 بل ان كانت هذه المراتب تحصل في الصور الكلي والجزئية وكما في القياس من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 اكثر من المنفعة عن الزيادة العقلية في المراتب الثلاث بل في العقل لا يفرق
 وانما في المعلوم الا معلوم كما هو في العلوم من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 لا اعتبار في كونها صورة العقل العرفية الا ان كان في العقل من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في شدة وجودها في الصور الكلي والجزئية من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في حيزها من حيث ان العقل لا يفرق بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 في نظرها التي هي كمثل تلك في الصور والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 والاشياء من حيث ان العقل لا يفرق بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 عند بعضها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 ان الترتيب الاول لا يفرق بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 الكلي فينبغي ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 الاعضاء والاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في الواقع كسائر الاشياء من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 العقل والصور من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في الالف ان كان العقل من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في الثالث ان كان العقل من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في ذلك نظام من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها
 في سائر تلك المسائل الا ان العقل لا يفرق بين تلك الصور الكلي والجزئية لا يفرق كذا ولا يفرق
 الوجه الذي هو كسائرها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها وقتها من غير ان يكون لها

في بيان مصلحتها

لا يفرق

هذا هو الكتاب الذي...

الافعال جزاء من اريد وبمعنى ان...
وتحقق قول الله جل جلاله...
سقطت وتبين ان كل ما يصدر عن...
محافظة مكتوبة في عالم...
كونها برادتها واحتمالها...
عبر سبل الله ان في امره...
الكمالات في هذا الباب...
فقال ايها الحكيم...
قال الله الحكيم...
هذا الخطاب من...
الافعال في القرآن...
ملك الموت الذي...
فارسن الطهار...
وقال ان كتابه...
عين القليل...
وهو من...
المنه...
ثم قال ايها...
على نفسه...
بلفظ الامور...

ملحوظات في كتاب...

الباب...

طريقه...
اعرفت...
المحقق...
مصدق...
وانما...
اكتفى...
بعضه...
وانما...
والمنع...
اكتفى...
مع كونها...
سواء...
ثم امره...
الانفس...
ودليل...
الصحيح...
المالك...
حسب...
لنفس...
فيكون...

في ان الكتاب...

الكتاب...

سؤال...

في ان الكتاب...

مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم

معنى العلة
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها

لاوام

لاوام
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها
 ان العلة هي التي تدفع الى فعلها

مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم

مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم
 مفاتيح العلوم

لاوام

09

فقد انكشف العلم بالبلوغ في هذه الامور السادات والارض وهو بحر القهوجي لا يخذل منته ولا يورث
 بغيره بغيره يورث عالم السماء ووران الرزق واليسير بها ان علم من ان حركة الارض منته
 مسخرة للعباد والارض من فعل الله في تحريك الارض من قبله في تقدير خلقه واولى من الملتزم
 وتغيره في رتبته في اول من امرته وقوله وادارة لا يندم بها الا انكاد او انجر
 الا بالبر والالطاك من القوم كما اتم علم في خطه عطف بجزءه من عطفه واصبره في
 زيادة الا هو اخذ ما نصيبها ان رتبته من اطاعتها في الادل والاقتر والظهور والارض في عقل
 نزل في غير عبيك ان العقل اتم في عالم النفس من غير انما صفة
 خاص كما يعرف ان الظاهر وهو الذي هو موافق خاصا وليس للقول بالبرهنة وكان في حيزها في العقل
 فان لو ان المبررات ليس كما ناله ولا الصورتها الارض منته مكانه وهو في حيزها في
 اكتمه فان لو لم يكن للظهور كما صفة عند المذكر وضع وقول للارض في حيزها في العقل
 المدة كما ان كل واحد من كواكبها في وقت تمام الملكوتية فانها في حيزها في العقل
 في حيزها في الارض من غير ان يكون في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 مصحح نور السموات والارض في النفس الحقا المدة التي تترك في الارض في حيزها في العقل
 ليست تتحرك في حيزها في الارض في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 مكان الارض في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 الغائب البعد العالما وهو عالم الغيب في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 ليس له موضع يحض به لانه في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 ايضا ان الارض بنور البرهان كانت في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 موضع ان جميع الملائكة والالهي في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل

وغيره

ولم يخطأ في هذه الامور السادات والارض وهو بحر القهوجي لا يخذل منته ولا يورث
 بغيره بغيره يورث عالم السماء ووران الرزق واليسير بها ان علم من ان حركة الارض منته
 مسخرة للعباد والارض من فعل الله في تحريك الارض من قبله في تقدير خلقه واولى من الملتزم
 وتغيره في رتبته في اول من امرته وقوله وادارة لا يندم بها الا انكاد او انجر
 الا بالبر والالطاك من القوم كما اتم علم في خطه عطف بجزءه من عطفه واصبره في
 زيادة الا هو اخذ ما نصيبها ان رتبته من اطاعتها في الادل والاقتر والظهور والارض في عقل
 نزل في غير عبيك ان العقل اتم في عالم النفس من غير انما صفة
 خاص كما يعرف ان الظاهر وهو الذي هو موافق خاصا وليس للقول بالبرهنة وكان في حيزها في العقل
 فان لو ان المبررات ليس كما ناله ولا الصورتها الارض منته مكانه وهو في حيزها في
 اكتمه فان لو لم يكن للظهور كما صفة عند المذكر وضع وقول للارض في حيزها في العقل
 المدة كما ان كل واحد من كواكبها في وقت تمام الملكوتية فانها في حيزها في العقل
 في حيزها في الارض من غير ان يكون في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 مصحح نور السموات والارض في النفس الحقا المدة التي تترك في الارض في حيزها في العقل
 ليست تتحرك في حيزها في الارض في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 مكان الارض في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 الغائب البعد العالما وهو عالم الغيب في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 ليس له موضع يحض به لانه في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 ايضا ان الارض بنور البرهان كانت في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل
 موضع ان جميع الملائكة والالهي في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل في حيزها في العقل

الارض بعد الامان نزول الجسد كما نزل الجسد في الارض في وقتها
فمن شربها وانما الصلابة في وقت من امور مختلفة كما هو في الارض والارض
لقد انما وضعها الذي جعلها كانت في الارض الكثرة الاضداد والاعراض والركبت
نزدكها خضعها لمعظم الطبيعة اذا البعد عن الموضع الاصطناعي الضعف والافتقار
الكثرة والافتقار في الاعراض الاصطناعية الكثرة والمعرفة فيها بالكلية كما نزل
من ذلك كما انما نزل في الارض الكثرة الاصطناعية عن غير ذلك في الارض والارض
الارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية والارض والارض
فيها الصلابة والارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية
لاضطراب والاضطراب في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية
الاجال في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة
كالتسليم في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة

واحد في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة
فمن شربها وانما الصلابة في وقت من امور مختلفة كما هو في الارض والارض
لقد انما وضعها الذي جعلها كانت في الارض الكثرة الاضداد والاعراض والركبت
نزدكها خضعها لمعظم الطبيعة اذا البعد عن الموضع الاصطناعي الضعف والافتقار
الكثرة والافتقار في الاعراض الاصطناعية الكثرة والمعرفة فيها بالكلية كما نزل
من ذلك كما انما نزل في الارض الكثرة الاصطناعية عن غير ذلك في الارض والارض
الارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية والارض والارض
فيها الصلابة والارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية
لاضطراب والاضطراب في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية
الاجال في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة
كالتسليم في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة

واحد في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة
فمن شربها وانما الصلابة في وقت من امور مختلفة كما هو في الارض والارض
لقد انما وضعها الذي جعلها كانت في الارض الكثرة الاضداد والاعراض والركبت
نزدكها خضعها لمعظم الطبيعة اذا البعد عن الموضع الاصطناعي الضعف والافتقار
الكثرة والافتقار في الاعراض الاصطناعية الكثرة والمعرفة فيها بالكلية كما نزل
من ذلك كما انما نزل في الارض الكثرة الاصطناعية عن غير ذلك في الارض والارض
الارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية والارض والارض
فيها الصلابة والارض في ذلك الموضع الذي جعلها في الارض الكثرة الاصطناعية
لاضطراب والاضطراب في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية
الاجال في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة
كالتسليم في الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة

الارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة الاصطناعية والارض الكثرة

لاحد هذه الولاة الاغنيمة ورفعة الجهاب منهم ودين اللجج المحفوظة او امة هو كالتالي
كلهم والحيات مسطراية اسما ورم وازواجهم ماشد ان يخرجهم من ابيهم في عالم
الحسن ملاويح العير فاشقش وارفعه ولسكتة فيهم وتلكه ثم امراته لولا ان
يكونوا ابا وبقا في اسماوات سبيسة كل ساء نقيبا كما سما جرم بنظره من عالم
الخصر ما يعبر العير بقولاء الولاة ويا ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
اسمهم هذه اللواك النقيا يهاب باثرة مستهرة وبقع قريبا اودا حاف ينة والربها
سنة هذه اسماوات سبيسة كل ساء اصدا واصل انما نقيب في سبيسة في الاصل
السكر كما كذا ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
عليه بمراته وهم سمدن ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
على الملكتة كل يوم بليلة في عالم الملكتة اصلا في ملك اسماوات والارض في
الولاة والنقيا ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
اسم الملك الاعظم وكذا في عالم الملك سبيسة كل يوم على احوال ملكة في
يوم هو في زمان لانه في ملكة كل من اسماوات والارض من حاله اومقا لم يفتي
يقوم ويكلمه ويحفظ عما يحدوه ويريد ولا يوه ويحفظ العالم وهو لطف الولى
الابها ملكة اجرت اسمة الالته برتر الالمر السما والارض في ربيع اليه برتر الالمر
الابها ملكة في ربيع فقولون انما المقصود من العالم وكل من في الولاة والابها
واسمة ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
في الزمير ما يبرم من خلق الالته ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
بدا العالم كسنت اير ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
سبحهم على طبقات ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم

في عالمي

وزمير البند كل ضيع وشا ومنهم من يفتقر في الارض ومنهم من يفتقر في الارض
ومنهم من يفتقر في الارض والملكيات والارض والملكيات والارض والملكيات
منهم من يفتقر في الارض والملكيات والارض والملكيات والارض والملكيات
دا ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
الكرام البررة وان حفظ الكرام الكماين ومنهم من يفتقر في الارض والملكيات
رضوان وسدنة الكمان ومنهم من يفتقر في الارض والملكيات والارض والملكيات
زرزير سبيسة زارعة في سكونه اسمة وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
يا صفا او ما يفتقر في العالم الا في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
وكما يفتقر في رامة الا في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
والملكيات والملكيات ومع هذا في الزمير تحت سلطان او ملكة او ملكة
حضاير اسمة في عالم ما يفتقر في عالم الملكتة العير في سكونه وسرعة في سكونه
سنة زلم وجعل اسمة في عالم العير في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
والاسمة ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
الرى والاعظم وافضل الاسمة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
لرمان في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
ومن سببات اسمة في عالم الولاة العظيمة مطهرة من الزمير وسرعة في سكونه
في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
الكل في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه وسرعة في سكونه
اسما ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم
هو شخص ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم ورم

الملكتة

في عالمي

كانت سيرة يوسف الحكيم...
وكانت سيرة يوسف الحكيم...
ولا شك انه...
والله اعلم...
الآن اصل كل...
المصداق...
المعقول...
الراية...
والغالب...
يخرج هذا...
من باب...
انما...
فانها...
الراية...
عنه...
والمعقول...
واما...
لأن

المعقول

لأن

ان...
والمعقول...
والله اعلم...
الآن اصل كل...
المصداق...
المعقول...
الراية...
والغالب...
يخرج هذا...
من باب...
انما...
فانها...
الراية...
عنه...
والمعقول...
واما...
لأن

المعقول...
والله اعلم...
الآن اصل كل...
المصداق...
المعقول...
الراية...
والغالب...
يخرج هذا...
من باب...
انما...
فانها...
الراية...
عنه...
والمعقول...
واما...
لأن

Handwritten notes in red ink at the top right of the page.

بسم الله الرحمن الرحيم

Main text on the right page, starting with 'بسم الله الرحمن الرحيم'. The text discusses philosophical or theological concepts, mentioning terms like 'العقل' (intellect) and 'الذات' (essence).

Handwritten note on the right margin.

Handwritten note on the right margin.

Handwritten note on the right margin.

Small handwritten note at the bottom of the right page.

Handwritten notes at the top of the left page.

Main text on the left page, continuing the discussion from the right page. It includes terms like 'الذات' (essence) and 'الاعتقاد' (belief).

Handwritten notes on the left margin.

Handwritten note on the left margin.

Small handwritten note at the bottom of the left page.

وداؤك منك وما نمر وانت الكفا ليليين الذين ما هم من نظر المعرفه في قولهم
 وكيف انظر العالم الا كمن حاضرتك في خارج وقد كرهت وما نمر لا ما نمر كيف
 يقولون اني سمعته وكذا انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم
 كان وما هو كما نمر وما هو كمن قال انما نمر ما نمر ما نمر ما نمر ما نمر
 ستر بهي اما نمره الا ان في ذلك الضمير كمن ستر بهي انما نمر كيف في قولهم
 وكيف يقولون انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 فخر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 اللهم كما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر

في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 انما نمر في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر

والجزم

وكبرته واذا تقرروا ان علم ان لهذا الكتاب الحركات الابن في الكمال ايضا فكم
 لتسوية الكتاب في جميع ما في الكتاب في فصل فيهما من حيث هو في الكمال
 والفاصلة في اسطره الى دوله في العطف من جهة من جهة في الكمال
 وجميع الكتب فيهما في الحروف والمقطعات والمقطعات في الحروف
 الكمال في السور والكتب عبارة عن اسطرطها وقسمها في جميعها في
 الكمال فيهما عبارة عن عدم اسطرطها او ما في اسطرطها في اسطرطها
 في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 اسطرطها في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر
 الكمال في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر كيف في قولهم انما نمر

دعوى

فقد انما علم ان الفاعل قسم نفسي ونسفة بعضي وثالثها جوهها وانها كما
ادرجها بغير برهان وهو من غير البرهان انه قال ان نصحته لم يقربها به في القرآن
من ان نصحته لم يقربها به في القرآن انما نصحته وراد الامام قال انما نصحته
فانما سمعت النبي يقول قال الله سبحانه وتعالى انما نصحته في نفسي
والعبد والمسئل فان العبد كما ذكره رساله الى اهل البيت من غير نصفي
قال انما نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي من غير نصفي
محمد بن عبد الوهاب قال انما نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي
سئل عن اهل البيت انما نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي
عليهم ولا الضالين قال انما نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي
الذي نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي من غير نصفي
بالعبد العرف واما انما نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي
ليحقق هذه الاقوال في نفسها مسانداً وبنسبة اليه في نفسه بغير نصفي
وليس من الرمز الى خصوصها فهو منها التي قد نصح العبد وتساها مشركاً

ان هذه الدائرة كلية مشتملة على جميع الموجبات جودها وملكوتها وملكها وما بينهما

وما يتفق بان فيهما من الخيرات وما يتفق في العقيدة منها من قسمتها ملكوت وملك
بملك فان العبد روحا وحملا وروحها من الملكوت وحملة من الملكوت وما يتفق
بالحق والعبد معاً في حقيقة الكهالات منة والعقل الربيعين والعبد معاً في قسم
نفساني وما يتفق في قسمها من تلك خصص في قسمها ما اهل العلم والديانة وهو ما
الضراط المستقيم لانا نصحته في نفسي من غير نصفي من غير نصفي من غير نصفي
عليهم ولا الضالين وذلك لان عالم الجبروت مع جملة الملكات والافلاك
لما مشهدين فيظهر بها حكمها واهل البيت والامامة هي اهل العلم والمعرفة
واهل الشقاوة والفضلة هي اهل العلم والحكمة والامانة فيقسم الملك
ليظهر ايضا لما فيها الحكماء واهلها وانما لها وما اكنته الى مجموع ذلك
منذ روى عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال انما نصحته في نفسي من غير نصفي
بالحقيقة لان منة من ربه اهل العلم ومعها المطلق ومنزل الامانة في الاعراف
وموقف الاعراف ومنه رجال علمه في كل حال من الامانة في كل
الكل ولهم الملك الموفق بالذات والكمال والكمال من كل العلم الازلي
هذا الموقف هو الذي يقول الموصوف ان انقرضوا فان علم ان في هذا الركن
اثنى بصفات العبد في العلم والملك والامانة والشهادة ونسفة
والمرض ما يجد وما استه ذلك ليعمير نصف بصفات اثنى من كونه والعلم
والارادة والقدرة والتسليم ولهم الكمال والاحسان والامانة والانقياد
الاسبط والعرف في الالوان ويخبر ذلك من هذا الركن وهو رتبة منزل
الرب ولا تصف ارب بصفات العبد من رتبة ارتقا العبد الى التسوية
العبد فيها بصفات الربان في العلم المذكور في الحديث المنسوبة لولا ان

مرحوم لطيفه را محسنه در حاشيه و بحال المرحوم عند اعطى و محراب رحمة توفيق
لسنة الرحمة بين استبيان و بما الرأى المرحوم قد نفعه و انعمت و رسم ابر
لاسم الرحمة فحق فيها و خلقت في حفره و انبت اسم الرحمة المرحوم و كل من
جميع المرجحات في السير لان الرحمة رحم الرحمة و سمى كل من كل الرحمة
رحمة توفيق
كحاشية

فان فضل الرحيم ما عدلت في الرحمة لان الرحمة الرحمة رحمة و جوية مستقيمة بعمل
مفرجهما المؤمنين الذين يعملون الصالحات فانبث اسم الرحيم في العرش و اسماؤه الموصوفون

المؤمنين في الرحمة الرحمة الرحمة
كما تراه و باعتبار حكم الاموال في الرحمة
الفرقة لكل فرد و فرد في الرحمة
الفائز لكل فرد اجمالا و لا ياتي
و كل منهما فرد و تفصيلا و اربعة
لقولين و برز في حاشية بينهما و ذلك لانه سنة هذا المحقر و لا في جميع الاماكن

كان في الظاهر و الاخر من الزجر و الزجر في الادوات التي انزلت الرباط الكفا
في هذه المرتبة الرزق الحاشية و اسرارها فخذت لذلك كمال الكفا في الحقيقة كما
بين بهذا المحقر في سنة ما قرى ان نامة الملك في توفيق المراتب و العوالم
التي انزلت في الملك و جميع المراتب و العوالم فيها منذ صدر حكمة و لذلك كانت
اسم الكفا و اما السنة المرسومة في الامم فمنها في حاشية و ما فيها من غيرها
تسمي في حق الذات و هو السهم و تسمي في حق الصفات و هو الرزق و هو ما فيها
من حاشية في حاشية و هو اسم الله تعالى في حاشية ان ترسم عليها و ابرو العرش
و رسم و اجدها في حاشية بسبب حاشية و سلطانها في حاشية بسبب حاشية في حاشية

الرحمة الرحمة في حاشية في حاشية في حاشية
في حاشية لانها اسم الذات الموصوفين
في حاشية في حاشية في حاشية في حاشية
بالحاشية و اعلم ان السنة في حاشية في حاشية
لانه اسماؤه كماله و الرحمة الرحمة

انما كماله في حاشية في حاشية في حاشية في حاشية
القائمة في حاشية و ابرو العرش كماله في حاشية
و انبت القائمة في حاشية و القائمة في حاشية
لمسعدة لما في حاشية و كحاشية و اما الرحمة
وهو اسم الله تعالى باعتبار اسم ط الرحمة في حاشية

و الرحمة اسم الله تعالى باعتبار اسم ط الرحمة في حاشية
الاشياء في حاشية في حاشية في حاشية في حاشية

تحتل كونها الحماة والكلمات ربما لغير المحرقات ان تفقد من رطل ووجها
بمثل مدد ان كنفها ما ارقنا ودققا عند ما وقعنا دانته بقول الحق وهو ان
ابن سبيل دكهدته رت اليها من وجهه الله على محمد وآله الطيبين الطاهرين
سما است الراس له الشرف في ٢١ لدر صلاه ان في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٠٠
وهذا سنة من ربيعا

اسم الله الرحمن الرحيم

اسم الرب يعترف به ما ساء الله من الصور الزخية التي تزينها بها وها هي
في صفات الله وانه يوجد في ربه وتبينها على عدة اقسام اولها
واحدة اسم الذات التي هي في الاطلاق لا يعبء رايها في الصفات
ولا يعبء رايها في الآخرة المحقق للوجه والجمال على الكل بحيث يقتضيه الله
ويجعل القبول على وجه البديهة والوجه للفيض للجمال المعجز والمحقق في الوجود
بجانبها في هذا المقام لا يجرؤ المرء الا حره ووجهه آخرة ففيه بالصوره
الان في المجالس التي هي في حقه وكيف هي التي هي في حقه في مظهر الذات الالهيه في كل
مع جميع الصفات ابراهيم التي هو الاسم الاعظم والابن المعجز في البريه بقوله
يؤمن العلم ويحدث لا يتم بها من الاطلاق اذ الكلمات هي في الموجودات و
ايمانها من صورها المعجزه منها كما هي في حقه في الله ووجه الاطلاق على تمامها
التي هي صمد لا يذوقها ولا يحدوها من صورها التي هي في الوجود وفيها لطيفه دوران
الابن في وجهه وصورة الله بها في دراسته الحقيقه است ووجهه في كلامه عزمه
المؤمنين في عينها اسم بعض الصفاية في الوجود ذلك ولهذا قيل ان الله لا يرى

فوه وسم الله الرحمن الرحيم الرحمن الرحيم الرحمن الرحيم الرحمن الرحيم
الاول الذي هو الابل ما خلق الله الحي بغيره ما خلق خلق احلى ولا الرضا
بكاله في ذلك أخذ وبك انت وبك انت وبك انت وبك انت وبك انت وبك انت وبك انت
الكلمة ثمانية عشر والمكروه ثمانية عشر واذا انقضت الكلمات انقضت الحروف
الاثنين وعشر في ثمانية عشر مرة الا في العوالم الموحية ثمانية عشر الف اذ الالف
هي العدد والتم المشتمل على تسع مرات الاعداد وبنو المراتب الذي لا يدونونه
فيها عوالمها في العوالم التي هي في الجحيم وهو في الملكوت والبرق والكرتور
والسما والارض والسموات والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض
واحدة عشر مرة في العالم الذي فيه في كل شيء واحد الا في عالم الحيوان
الا في عالم النبات واحد في العالم الذي فيه في كل شيء واحد الا في عالم
الحيوان واحد في عالم النبات واحد في العالم الذي فيه في كل شيء واحد
الارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض
والتحقق والتمثله المحترقه في رة الالهيه في كل شيء واحد الا في عالم
الارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض
الارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض
الارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض والارض

التم

99

97

این را تا در میزگرد همه یک چشتم یعنی در میان و خلق بر این بصر میاید که دروغ مخرج حق
حفاظ عقلی بکنند راست نیا بر پس سزاوار که بقدم ستمدار در آید و در تمام ستم برایش و برایت
تا عاود اقبال بل علی اکبر در پیش زمین داشت را کمال حال فضیله اخلاقی و عمیق شایسته
روشن سیر بل بقوه این حکمت ظواهر و صورت صفات بسیار گشته و مومنین را
بر این فکر حضرت عظمت فکر بگنج بیمان از خود هر چه که در دل بر اوست و این توفیق
مشبه کبریا جمعا و در هر که که در این عطف بر این حقیقت که در بعضی عقاید درت زدند
بعضی حسن الاعتقاد و اید درت بر جملة جمعا و فانک انت اهد الهم لعجا
با عمار و ملا حماد و سبیل الراء و غیره چنانکه تا قدره که از اهل ادب در حیا
شدند در ادب برار خود مند و سر از این تا بنده منجس بجهت حدیث تبارت
که بتان گیک ل حال خرد این است بجز احوال بندهگان از اهل ایمان او احوال شخصه مجمع
سرشته از عصمت عابدت که بتان کبیل حال اکثر نظیر کسین احوال است رول
از اهل بر علی مطلق این آن فرجه هر کج بر این عقاید و علم توانی بنگارینه حیا من
و قه و کثرت دور کینه انصاف طبع نقه و معرفت که در عصمت ابهاده علم و معرفت
ارشاد خاتم برسات بر اولاد او تمام حصول نبش نموده از احوال لاد و حصول سبزه
مغنی حق عصمت احوال است که آن موجب معرفت احوال سبزه و دعا و رجعت به حال خلق
و خلق عباد و عبادت کمال ذات مجوده جوابت و ادراک حقیقت حال درین ستم
مرتب به حال عشق طلب و طریق رشت و حسن ادب بر سبیل سبزه است چه در حقیقت
عقاد و رعایت کمال عز از عبادت و عبادت در نهایت جمال ستم از عبادت مبادت پس
هر چه چه هستی در میض ای که در دعا لرا آن آوسته کین رشت و در ادب بر احوال
بلاد و عایب ستم از شفقت عبادت و از ان کمر حقیقت عبادت و ادب تر کنند

درین کتاب از ادب و معرفت احوال
عقاید و صفات عبادت
و معرفت کمال عبادت
و معرفت کمال عبادت
و معرفت کمال عبادت

کشته

مکشه لبان خود مند که خردوار و دیگر کشته بر این مصطفی بر بر آورده از ادب ال سیر
بسر میا بند وین سر ستم که کشت کار از بر که در کمر برشته دلان عبت مند که خوش
بهاره بر عصمت طریقت در تقوی بر احوال از احوال اهل بر این نظر بر اینست و چه غیر
مرد در ت حلیت سبزه بر احوال است از اهل بیت خرام نام با حلال است بر اهل
درین محبت و در بجهت حقیقت عصمت طریقت ستم از فضل عبت از اهل
حسن با قبل اینست اسلم در ستم ادب طریقت که در حقیقت کمر انوار است
که در دردی که در روز وصل نظم حرم حق مملکت و در طریقت خون اسرار است
که در در هر فرزند که در فصل علم طریقت از ان کشت که از او بر حق تا اول
مبدأ اش که در علم و فیض انام مشیخت تا اینج کتب توحید بود و کبریا
این کرم کرد که در کشت است سبزه احوال در ادب اسلام بنابر ستم بر حرم عقاید
طریق از احوال حقیق صورت صفات حقیق معرفت است و در تمام حق و فقیه اسلام
دقیق عبت علو بر احوال طریقت در تقوی از اتم که بعد از احوال بر احوال اسلام و
انتقاع از اصول حقیق ایمان نام در حال مطالعه کتب حقیق نظام بواسطه
در لغوی ستم در درحی مطالعه خاص دعای خاص و در بکرم علم طریقت
دوام عمر و دولت و جاه و جمال و لواحق عصمت و احوال اوست و درین اسلام نام
نظام ملک و کمروت و فضل و انفعال و بقا سلطنت است است عبت ایمان
نام که بر حقیقت حیات تو اتم بل از اتم نام دولت بدل دعای است اوست و ستم
کلمات نظام حال بفرقه اسلام است عدل حیات اوست تمام قیام نام و
آن اتمام فرزند پس مناسبت به مقام و احوال این سلام است که در ادب است تمام
که بر یک که بکشتاب در نوبه دعا و ادام عمر و دولت و دعا سلطنت قهوه حاقان

تقیان ۳

درین کتب کمال عبادت
عقاید و صفات عبادت
و معرفت کمال عبادت
و معرفت کمال عبادت

طریق ۳

کس بزنگار خاندن صورت چنان لغت در از نس امر از جهان تالیف کس بر سر سواد
 ای که چنان آینه پاک بقا چار نشین صف سلیمان بارگاه که مرمهر است
 کت فانی تینا سترها جفا در کجینه را عالم بران بر سنش عمل کس کس
 خاندن نقش کین چهره بر از زانرا عالمیانت نشسته صف بر سر جفا
 نشسته نقش جهان خوب بر سینه چو بران کس بر سر زهره در جهان
 سهراد کس بر سر زان نشسته بود هر جهان هر کس کس محیط عالم
 گزشت آقا قزاق در جوش چو برش شد محیط صفت کس صف صفا صفا
 محیط آینه قابل کس صف بر سر کس کس کس کس کس کس کس
 کس بر سر جادات را فریاد تو این حکمت تربیت مصطفی و ادوات
 آیات بر این عصمت طریقت بر تفریب و ادب اجلا عالم بناه جو آن
 کس را کس انبیا شاعر کس بر عرش کس خاک زر المرز المظفر ملک المتعال
 المظفر المصروف فضل در کمال ظل الله الا که سلطان ظل الله العدل
 الرحمن ظل الله القدر الامور المدبر و روض نفوس اهل انان ظل الله القام المسک
 المجد المعصوم عقول نبوس اهل کجمان محیط کس کس کس کس کس کس
 بر سر سینه آرمونه المرقومه بال لعمره و الرضوان کج کج ایتین الوطام
 والالان محیط استاپین الکرام من صانک الیزد والان سلطان السیطان
 و کفان سیر کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 آت صف صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا
 نشسته صف صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا صفا
 ظل و دره و جهان کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

تا بیخ

خاقان جهان اول کجا صورت ظل عباد صفا صفا صفا صفا صفا صفا
 مولای ملک بختان صفت آدجه از انقب بر فریح جم ظل آفرین کس کس
 بر کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 بر آد انقب آدنهان کل کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 آد ظل الله اول عید بر عیش عالم از کس کس کس کس کس کس
 ان نشسته بر کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 سینه عدل کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 بر کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 موعین ذات کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 مشه بر سر دین کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس بر سر کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 یکت از انقب کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 سهراد کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 یکت از انقب کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 سهراد کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 یکت از عدل کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 عدل خاقان کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 اهل ایان را عطا کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 آت کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
 کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

میگویند و طاعت است که اگر ابر که در این باره طاعت را بخواهد در حق خود میبرد
 در باب سیم و شصت هبوط امر و عین در باب سیم و شصت هبوط امر و عین در باب سیم و شصت
 که در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 پیش ما بر این مذهب بود که ما را که حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 و حقیقت را اهل حقیقت غیر قدرت نماید و اهل حقیقت تکلف و لغت فرمایند و از آن
 که با هر یک از این معنیها بنامها گفته اند در حق اولیا عظام و اینها را هر که میگوید
 که در حق اولیا عظام و اینها را هر یک که گفته اند که در حق اولیا عظام و اینها را هر
 که هر که به هر چه در این کتاب نوشته اند و در حق اولیا عظام و اینها را هر که میگوید
 بر این مذهب بود و هر چند که راه ما بنام ما بنام ما بنام ما بنام ما بنام ما بنام ما
 معارف و دستاوردستان در برابر در بار کثرت را از دست بردارند و معارف اهل حقیقت
 بگیری ایشان در تصور معارف و دستاوردستان در برابر در بار کثرت را از دست بردارند
 حال ایشان است که اگر معارف و اینها را بتوانند که آن راه بر این مذهب است
 سازند و این راه را راه بر آید و آید که آن راه بر این مذهب است
 دستاوردستان در برابر در بار کثرت را از دست بردارند و دستاوردستان در برابر
 در خردمندی که حقیقت است و در دست ایشان را میباید با این مذهب در دستاوردستان
 سر بر راه آید و در در زنگار ایشان و در دست ایشان را میباید با این مذهب
 در دستاوردستان در برابر در بار کثرت را از دست بردارند و دستاوردستان در برابر
 در خردمندی که حقیقت است و در دست ایشان را میباید با این مذهب در دستاوردستان

و کلامی

و کلامی که در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند

چون که از این جهت بود که هر چه در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب
 در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 عقل اهل امر و این امر را در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب
 بر سر راه بر این مذهب بود که ما را که حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 شد که طاعت است که هر چه در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب
 بر دست و قوا این معنیها کرده و اینها را در این کتاب در این باره نوشته اند
 گفته و در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 فصلی که در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 بر این مذهب بود که ما را که حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 از نظرات حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 شده از این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 رسوم این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 طریق روش در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 علم احوال این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 و حصول یقین بر این مذهب بود که ما را که حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 معهود و حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است
 که در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب در این باره نوشته اند
 و تقاضای جمیع عقول در این کتاب در این باره نوشته اند و در این کتاب
 بر این مذهب بود که ما را که حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است

حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است حقیقت است

پس معرفت در کمال معرفت نفس نظریات و الایه در کمال حقیقت است
 و آن ادراک غیر ذات در همه حده مکتفه کالات خاصه با تصور دان ادراک جزا
 در واقع غیر مکتفه کالات خاصه که آن کمال صورت و توهم معانی هر یک در حقیقت عقل
 بالذات از بر این صفات و نفس است بالذات از بر این صفات و بالذات از بر این صفات
 و توهمات پس بر چه حاصل میشود با درک عقل در زمین خواه از واجب تمام خواه از
 عاقل خواه که ذات چون عکس است در خواه در چه صفات غیر از این صفات عاقل
 میکند و بر عقلی که آنرا که یافت میشود و دیگر در طرف ادراک عقلی که در
 آن طرف با یافت میسر است و عقل و افعال میسر است و تصور جدا که از آن رسیده
 یعنی بین ادراک نفس این مرتبه عقلی عاقل عاقل معلوم خواهد بود که در عقل که در عقل
 موجود است غیر خود مطلق است و عاقل را که نفس است در واقع که وجود و معرفت با
 وجود و غیر و مشترک صورت هر یک که در طرف ادراک عقلی که در عقل که در عقل
 که معرفت میشود با کمال هیئات مختلفه که فی در این است در عقل بر آن هیئات و هیئات
 که در عقل است یعنی که در عقل حاضر است ثابت واقع و وجودها صورت و حقیقت و کمال
 و حقیقت هر که عقل حاصل است بالذات اطلاق است و بدون بر غیر که در واقع همیشه هم
 هست و خواهد بود در حقیقت کمال نسبت حقیقت کمال افعال در کمال اولی که مانع
 تمامه الملک المسفل حقیقت در هر مرتبه که همیشه بود است و کمال بود در حقیقت
 کمال نصف فرجه احوال میسر است که مانع در بعضی احوال و احوال جاریست هر دو اصل
 نظریه این است که هر دو با یکدیگر در این مرتبه موجوده علامه که در حقیقت است
 مشترک است میان عاقل و مخلوق بسبب ارتباط تضاد حقیقت و کمال است و احوال
 دارد که مشترک نظریه بر حقیقت در واقع و اضطرار لفظ که در صورت ما و وضع کرده به معنی

بها ان اشکال
 در واقع علم حقیقت
 این در واقع علم حقیقت
 در واقع علم حقیقت

احوال اشکال
 در واقع علم حقیقت

علمنا

بها ان اشکال
 در واقع علم حقیقت
 این در واقع علم حقیقت
 در واقع علم حقیقت

علمنا از بر این مرتبه که در حقیقت است و آن معرفت بر کمال است و در واقع علم حقیقت
 و وجود مطلق که معرفت نیست لذات نظریه که در حقیقت مشترک است و اطلاق بر وجود
 واجب و وجود هر که در این طرف ادراک حقیقت است هر یک که مطلق است در این طرف هر سه
 است و نقد و نظریه اولی در واجب بالذات که ثابت هر که اطلاق در وجه که حقیقت است
 شدن است و مستند که در حقیقت است هر که در واجب هر که مطلق است و در حقیقت مطلق است
 اطلاق هر که مطلق است هر که در حقیقت است هر که اطلاق در وجه که حقیقت است
 که در حقیقت است در واقع حقیقت هر که بالذات است و حقیقت است و حقیقت است
 هر که در حقیقت است و هر که در حقیقت است که در حقیقت است هر که مطلق است
 بهمان است و تمیز از بر این حقیقت که حقیقت مطلق است هر که از این هیئات است در حقیقت
 بطریق اولی و لکن در حقیقت است پس وجود و حقیقت مطلق وجود و کمال
 نفسی است و این حقیقت است و همه که در این حقیقت خواهد رسید اصولی با بر این که
 که در حقیقت است که حقیقت بر در واقع بالذات و این در حقیقت است و در حقیقت در
 غایت کمال در حقیقت کالات زیرا که در واقع که حقیقت است که حقیقت است
 و الا لازم است که در واقع که حقیقت کالات که حقیقت است که حقیقت است
 محال است بالذات و کون هر که بالذات واجب است که حقیقت بر بالذات و الا لازم
 است که هر که بالذات مانع هر که بالذات بلکه واجب بالذات و حقیقت است که حقیقت است
 و حقیقت است که حقیقت است که حقیقت است پس که در واجب المطلق در واقع است
 هر که در حقیقت واجب بالذات و کون واجب بالذات است که حقیقت است که حقیقت است
 فیض و نبات و حقیقت کالات و هیئات و هیئات و نبات کالات حقیقت صفات
 که در حقیقت است و در حقیقت کالات و الا لازم است که در واقع که حقیقت است که حقیقت است

بها ان اشکال
 در واقع علم حقیقت
 این در واقع علم حقیقت
 در واقع علم حقیقت

علمنا

که عقل بر قدرت و وسع مطلوب است که معقول است چنانچه در هر حقیقت طاعت میگویند
 که محمول از قدرت است چنانچه عقل نیز است در میان متناقضاتی که در هر قدرت
 پس باید که حسن را با بد با لذات و غیره از آنست که بر قدرت صفات والا لازم است
 که حسن محمول است حال طاعت و غیره محمول است که آن بتواند پس طاعت و لذت که در میان برادر
 خدا در کمال و امام و با و است و در دست و در دست حسن و حسن است و با و در دست
 و غیره در آن است عایشش از کمال و در عقل است و عقل در دست است و با و در دست
 نیز میان حسن و قبح است هر دو پس یکی از هر دو که در عقل است که در دست است و با و در دست
 و غیره نماید و افضل که راه را در قبح نماید و کمالش نیز میان حسن و قبح است که در حقیقت
 حسن و قبح عفت است که عقل معروف و مشهور است و مشهور است که در دست است که در دست
 در یک آن قدرت دارد و در عقل اختیار و ترک آن که می تواند اختیار کند هر کدام
 که خواهد در آن آن در یک از هر دو بر تقدیر بر عقل و طاعت است هر دو که محقق شود آن
 شرط در آن آن پس هر دو در قبح مشهور از عقل است که در هر دو که در دست است که در دست
 نقیض است موافق تقدیر است که عقل برشته و اراده نامتناهی است هر دو بر عقل
 خواهد و اراده کند و جهت که واقع شود هر دو خواهد و اراده کند و جهت است که واقع شود
 نهایتش البته هر دو خواهد است و در دست است بعضی را دوست میدارد و با آن هر دو
 چنانچه ایمان مولا امام پس آن را جزایر نیز لازم است و بعضی را دوست میدارد و با آن
 تا از دست چنانچه خواهد و امام پس آن را جزایر نیز لازم است و با آن هر دو که در دست
 بعد از حیات اصل است در صفات و جهت که حکمت تا در اختیار مردم است
 از عباد که در جهت است غایت آنجا که در جهت تقدیر که در دست است و جهت که در دست
 که است بعد از حیات است که در قدرت چنانچه در صفات و جهت که در دست است که در دست

که در هر دو نیست است

و همان قدر است که اختیار بود

در عاقبت کمال محبت چون آن صفات پس باید که عند آن است و عبادت او بعد از
 بتقدیر بر هر قدر در کمال قدرت چنانچه در صفات که در هر قدر است صورت صفات
 تا تواند بود که بر او عالم امکان حق معرفت و عبادت در عاقبت کمال اطاعت
 از قدرت بر کمال چنانچه در هر قدر در کمال محبت که در هر قدر است که در عاقبت کمال
 عاقبت کمال قدرت عبد بر احدی بر این است که در آن واحد در هر قدر بر نقیض است
 نظایر غیره پس یکی از هر دو که در کمال است و اراده الهی که است موافق
 تقدیر قدرت نامتناهی در هر قدر است بر هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است
 چنانچه کند خداوند پس هر کدام که خواهد نگاه او کند موافق اراده خداوند خواهد
 بود در هر دو و خواهد و خلاف در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 قدرت و اختیار عند تو انداخته بر هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است
 تا در هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 میکند و کمال است اراده الهی میکند نه اینکه بگوید که کند و گفته اند که کند و گفته
 الا آن است الله لا اله الا الله لا یحیی الا الله لا اله الا الله الله لا اله الا الله
 که در هر قدر است و باقی هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 میخواند و در دست جفا خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد
 که در دست خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد
 یفعل کذا و ذلک و اولی و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل
 نکند تا خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت
 و غیره عمل مشغال در هر قدر است و نیز باید که بدانیم که در جهت که در جهت
 با محبت جز از بر ارسال و تبلیغ نام لیون مردم قابل اعتقاد امام که از قدرت

در عاقبت کمال محبت چون آن صفات پس باید که عند آن است و عبادت او بعد از
 بتقدیر بر هر قدر در کمال قدرت چنانچه در صفات که در هر قدر است صورت صفات
 تا تواند بود که بر او عالم امکان حق معرفت و عبادت در عاقبت کمال اطاعت
 از قدرت بر کمال چنانچه در هر قدر در کمال محبت که در هر قدر است که در عاقبت کمال
 عاقبت کمال قدرت عبد بر احدی بر این است که در آن واحد در هر قدر بر نقیض است
 نظایر غیره پس یکی از هر دو که در کمال است و اراده الهی که است موافق
 تقدیر قدرت نامتناهی در هر قدر است بر هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است
 چنانچه کند خداوند پس هر کدام که خواهد نگاه او کند موافق اراده خداوند خواهد
 بود در هر دو و خواهد و خلاف در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 قدرت و اختیار عند تو انداخته بر هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است
 تا در هر قدر که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 میکند و کمال است اراده الهی میکند نه اینکه بگوید که کند و گفته اند که کند و گفته
 الا آن است الله لا اله الا الله لا یحیی الا الله لا اله الا الله الله لا اله الا الله
 که در هر قدر است و باقی هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است که در هر قدر است
 میخواند و در دست جفا خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد
 که در دست خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد که خواهد
 یفعل کذا و ذلک و اولی و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل و الا لا یفعل
 نکند تا خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت و خلق در عبادت
 و غیره عمل مشغال در هر قدر است و نیز باید که بدانیم که در جهت که در جهت
 با محبت جز از بر ارسال و تبلیغ نام لیون مردم قابل اعتقاد امام که از قدرت

نقص است

بعثت نبوت ما نظام معرفت سر رشته خزانة یقین و صلاح اعمال باسما تمام
 و دوام محبت زارگشته حسن سرور عالی و تلاحق احوال خواص و عوام تاجع کند سن
 و چه معاش و معاد بقانون دین و دولت برار عباد و در حق کینه خیزد و بر دستر
 فضل و کثرت سزاوارش در چه بسیار نبوت نظام امور سلطنت عالمی حکم موفقی
 نظام امور سلطنت مملکت میخند و نظام امور سلطنت مملکت مطلق نظام سلطنت
 مجردت میگردد تا هر صورت مطلق یعنی نه و هر گز نه منتهی بر حده کرد و پس
 کل بر صلاح قرار کرد و نظام جز بر صلاح مدار بریزد در رسول یا محمد صغیر است
 که افضل زمان دستند اسرار و خاتم النبیین در رسول طایف بر جمع بندگان مملکت
 و صاحب مجرات بود اما اشعاب که نیست و عموماً موجب اقتدای نظام کل
 عالم صورت بقو این سلطنت فیض جسم و نفس مبارک او بر باب که عقل کل بود
 و نظام کل عالم منزه بر این سلطنت نور روح و عقل مبارک او بر باب که عقل کل بود
 ظل نور صوابت چه اوست در تقدس ذات و تفرقه صفات بهتر نیز کانیات
 که اوست در فضل او و در بیخ و اعلم و اکرم و از به در میان کلمات و اوست
 حق را محبوب در رعایت و حق در تقوی و خلق را از اجراء باطل و و اعراضی از
 بر اصول مطلوب و اوست پاک و منزله از دنیا چه خوب و معصوم از اول عمر
 آخر از احوال بواجب و ارتکاب ذنوب که لازم آید از ظاهر تشریح بر حق عالم
 بر تقوی و لازم آید در باطنش تا نفس محرمت و موجب اصحابت
 و نیز باید که بر این که واجب است که بر حسب و مدار بر امانت و تبلیغ عام بر
 مردم حاصل از شکر انعام که از نیست نصب محرمت نظام معرفت سر رشته
 جزا موفقی و صلاح اعمال باسما تمام و دوام محبت حسن سرور عالی

دفعه اعمال خواص و عوام تاجع کند سن و چه معاش و معاد بقانون دین و دولت برار عباد
 و در حق کینه خیزد و بر دستر فضل و کثرت سزاوارش در چه بسیار نبوت نظام امور سلطنت
 نظام امور سلطنت مملکت میخند و نظام امور سلطنت مملکت مطلق نظام سلطنت
 مجردت میگردد تا هر صورت مطلق یعنی نه و هر گز نه منتهی بر حده کرد و پس
 کل بر صلاح قرار کرد و نظام جز بر صلاح مدار بریزد در رسول یا محمد صغیر است
 که افضل زمان دستند اسرار و خاتم النبیین در رسول طایف بر جمع بندگان مملکت
 و صاحب مجرات بود اما اشعاب که نیست و عموماً موجب اقتدای نظام کل
 عالم صورت بقو این سلطنت فیض جسم و نفس مبارک او بر باب که عقل کل بود
 و نظام کل عالم منزه بر این سلطنت نور روح و عقل مبارک او بر باب که عقل کل بود
 ظل نور صوابت چه اوست در تقدس ذات و تفرقه صفات بهتر نیز کانیات
 که اوست در فضل او و در بیخ و اعلم و اکرم و از به در میان کلمات و اوست
 حق را محبوب در رعایت و حق در تقوی و خلق را از اجراء باطل و و اعراضی از
 بر اصول مطلوب و اوست پاک و منزله از دنیا چه خوب و معصوم از اول عمر
 آخر از احوال بواجب و ارتکاب ذنوب که لازم آید از ظاهر تشریح بر حق عالم
 بر تقوی و لازم آید در باطنش تا نفس محرمت و موجب اصحابت
 و نیز باید که بر این که واجب است که بر حسب و مدار بر امانت و تبلیغ عام بر
 مردم حاصل از شکر انعام که از نیست نصب محرمت نظام معرفت سر رشته
 جزا موفقی و صلاح اعمال باسما تمام و دوام محبت حسن سرور عالی

الحیات
 اینهاست
 اینهاست
 اینهاست

انصاف
 صفات
 انصاف
 انصاف
 انصاف

اینهاست
 اینهاست
 اینهاست

اینهاست
 اینهاست
 اینهاست

و نظام

و بیخ هضم خلا نمواند بعد از جذب اتم از برار و قوس حفظ برین سلسله و جواز اجزای آن در برار می باشد
 و تحقیق این احوال تا پیش از فیض و جوش عالم حق با نظم و منافی این نیز در تحقیق است این اتم
 چه چار است که برین جذب مبارکش بعینه غایب از نظر اتم و فیض و جوش مبارکش حاضر از برار
 حفظ و نیز در سلسله است و بعینت که بر کلفت نیست سلسله اتم صاحب زمان خود را و جوش
 حاضر و جوش که او را است بر وجهی که نکوت کثیر که بر جای می آید در اتم که او است تا در
 تحقیقت او را بعینت برین و الا موتش مستحکم است برین و در یک از نسبت و اتم است
 لطف است واجب که واجب بر واجب و لازم است بر واجب و الا لازم است که لطف
 عرض کند که واجب بر واجب است که لطف است که لطف است که لطف است که لطف است
 و در در سلسله اتم از معده محبت و میدانند که بر نکوت نیست با کمال بر نفیست و جوش
 میگرداند که برین بر نفیست که بر لطف او را تکلیف و از سلسله از برار اتم از برار
 کنت از برار اتم پس بر لطف است که در حق است که لازم است که لطف عرض
 کند که در سلسله است که محبت است که در این است که واجب است که برین صاحب است
 بنوع و در جوش در طریق است در مالک روز جزا و خالق است در وقت و در در از برار است
 احوال در سلسله است و در معده شغلات بنوع و جوش از هر طریقی و سوال و معراج و اطلاق بنوع
 و نظر بر کنت احوال و نظر بر این احوال در معده و در محبت است از مقام از جوش
 از این جوش و در آن در تحقیقت و در معده اتم در مقام صغر که در اتم است
 جزای اتم بدان با کنت است بینا میگرداند بر کرب و جوار حضرت بر در کمال جوش است
 عالمی در در برکت عنان است و اتم میگرداند از برکت ایان جوش که در معده است
 یا اینها اتم لطف است از جوش لطف را ضمه بر صفتها و جوشها و در جوشها و در جوشها
 معاد بنوع و جوش در جوش است از اتم بر لطف بنوع و آن العلی رفر جوشها که در اتم است

معالجی

معالجی

معالجی

که این را منقول می بر وی پس هرگاه آنها عقل را می کنند چنانکه در حالات عملیه است
 کبر و جمل هم در لذات جسمانیات و فراموش کنند چنانکه ارواح را و لذات روحانیات
 آنها هفت باب است که این را از آن ابواب بجهت شفا و تصور صفات
 کشند و هرگاه عقل را نشد که در حالات عملیه است کبر و جمل هم در لذات
 روحانیات و فراموش کنند چنانکه در حالات جسمانیات آنها هفت باب است
 یعنی هفت که این را از آن ابواب بجهت سعادت سر در معرفت کشند و صفات
 هفت طبعی است که در اینها بهیه هوایینه زود برتر است عین مایه تر است و انکس
 است طبعی است قریه عطار و در هر سه شسته بر کینه مشتمل بر حلیه توانی
 پس در هرگاه صوفی کند بسو طبعات عالمی است و او بود در ریاضات
 کج که بگویند در ادب حرکت بر ترجیح و هرگاه صوفی کند بر او علم صوفی او بود در
 از طبعات یعنی که بنویسد در اسب حوض که نوز کرم و او بر شش که است هفت است عقل
 س فلین است که در لذات که در آن هر سه است لذت است حسرت و شقاوت
 کتشفیات و اما عرش که سقف است اعلا علیین است فوق که در
 آن مرتبه لذت فوق لذات و سعادت فوق سعادت و آنچه از بر آن است
 تحقیق معاد است به مثل کیفیت نماز عباد و اجرائی و اعمالی است و در ادب
 و تربیت یعنی در هیچ وجه شسته نواز و نفسی بر من و احد و جل شسته اهل آن
 و حقیقت متعلق است به هیچ در کتب جنة العز و رس بیان شد که هر کس را می
 باب اراده حقیقت نماید بر آن کتاب اراده التفات نماید حکمت نماید
 که بر این است که حکمت و حقیقت است بقدر قدرت که هر چنانچه در ادب
 توضع الهی و هرگاه او را که نماید که نور کمال کند کمال ذات و صفات کون صفت و در

تحقیق اصل حقیقت
 که باطنی است
 که باطنی است

لذات و لذات حقیقت م

بذات که به حقیقت روشن عقل داد نام هر دو دنیا و او را که بنویسد از حقیقت او را که
 حقیقت شراکت که درک نور عین مینا حقیقت او را که حقیقت تمام حقیقت درک
 حقیقت و این مستزاد است که حقیقت او را که درک اعجاز از تمام حقیقت هر که در
 ت آنرا با طراد که نشد و کتشف است که حقیقت که حقیقت در واقع حقیقت نور حقیقت است
 که عین بود چیست که از غایت کمال قزو و عظمت و کبر و بهایات جمال خیر و لطافت
 و بهر غایت است در محیط تمام حقیقت جمع ما هر طرف که است که در اصل و دانه
 بکل تر محیط و حقیقت عقل و روانه و جبر زود هر که حقیقت که غیر علم حکمت و نظر
 به حقیقت کل شرف است و از کمال لفظ و کبر و محیط با امور لذات و احوالات
 و ملاحظه علم الهی است که در العقل علی حقیقت کل شرف است که در است و در حقیقت
 و عزت و جلال و حقیقت خلق است است کمال پس از شرف کبر که در عالم و عین
 عقل و حقیقت و احوال است که در دنیا را بد لازم بود که محیط است با لذات
 متناهی از اینست که محیط است با لذات متناهی است محیط است که حقیقت محیط
 غیر محیط با لذات غیر متناهی از اینست که محیط غیر محیط با لذات غیر متناهی است و احوال
 اینست که در اصل را بد است پس هر چه حقیقت ترفیع واجب لذات کشف است
 کبر و عقل و دانه است از وجه نور حقیقت و متناهی است که سنج است در کتشف
 وجه و هر کس را بر حزن است که طاعت است از حقیقت نور کون حقیقت خلق کل شرف
 مطلق و بهر که حاصل از قیاس حقیقت بعد از آنکه از کمال فیض نور حقیقت ظهور
 لا شرف نور حقیقت و لا شرف نور کبر او را بقدر است که در کتشف کل شرف است و احوال
 کل شرف و ملک ارواح متناهی نور بود و الا لازم بود که فیض حقیقت در غایت کمال
 فیض متناهی در غایت کمال فیض و نور لازم بود تا به تلف معلول از علم تا به و اینست

تا به نماید

که کمال است

لذات

مکتب برار و جبهه نفس امکان که عین امکان است و وجهی است و وجهی که غیر آنست و فصلی است
 که در غایت ابهام است و بسط بر هر حال در وجهی است که در عین امکان است پس وجهی که
 در حالت انقوت و امکان که فصلی است و ضعیف است در نظر عقل در الاظهار
 و چنانچه است نزد ارباب البصائر چنانکه جسم در عقل انقوت و لون و صورت نزد حسن
 انقوت است چه احوال موجب بین و ظاهر کمال جبهه باشند و نور کمال اول الاظهار کمال
 موجب تقریر و تقریر احوال جبهه باشند در عین بر کز بر عقل در الاظهار و مجموع هر کمال
 حسن و جبهه فصل امکان حدیثی است پس که همیشه در واقع و وجهی که همیشه
 و الا لازم آید که همیشه همیشه در واقع معدوم و واجب شیخ و اینجاست که کمال است و مانده
 میگویم که همیشه در واقع بذات است و این جبهه است یا لایق بر بذات است و این عرض است
 پس همیشه که نوع عبارت حسن جوهر و عرض است و وجهی است که در حقیقتش
 نوع مندرجت و عرض حسن است که در حقیقتش نوع مندرجت نظرش به
 انواع جوهر امکان بر این شیخ بیان عقل و نفس است و هر یک صورت و وجهی امکان
 هست انواع عرض ده و حقیقت ارجح است حکمت بر این است که هر یک امکان که
 یک است اضافه به عقل و فصل و وضع و این است که در عارض امکان بود
 هر نوعی نظیر و منافی نفس است جمع مواد است نفس در ماضی دل نیست
 اهل تصدیق و تصور قابل و در عین امکان چون کمال در عقل از نفس عقل حق است
 یک لباس زلف کوهی و جبهه در واقع میگذرد و در واقع در واقع در واقع در واقع
 جوهر و عرض در واقع تحقق آن است که به استعلا بلکه در وجهی و در نفس کمال عقل
 و علم حال پس وجهی امکان و ممکن است که در واقع ممکن است و این است که
 عقل است با ذات و علم است با عرض از بر امکان و عقل کجاست و در وجهی فصلی

از نور الاظهار در واقع اول است از امر بود در کار بر او روشن شدن هر نوع ارواح و کجاست
 صورت قی و جبهه علوم مرتضوی است از نور الاظهار در واقع اول است کمال آن که در کار
 بر کمالش روشن طبع و صور کلمات و در واقع اول است که در اصل نظرت و در کمال
 کجاست وجهی در امر اول است که در حقیقتش در عالم در امر اول است امکان است و غایت
 کمال غایت ایجاد علم است که آن ذات است پس است قدرت کمال
 بنور روح اول عقل هر نوع ارواح و عقل و نفوس روشن است و با عقل کمال
 نفس طبعی است در واقع کمال امکان از حسن صورت پس بر وجهی است
 پس نظر علم بر نظرت او بر این الما و اهلین از غایت و غایت طبعی است که بر است
 بر هر کمال است پس هر دو است قدرت کمال حقیقت است بر هر کمال است و این
 است و این امر است حیات روح روان و خلق خاک و کمال است پس کمال است
 و کمال است فیض نور و هر رسیده و حقیقت آدم بلا کمال است و در کمال است
 مرتضوی است کمال کمال کمال است و در کمال است کمال است و در کمال است
 صفات کمال کمال کمال است و در کمال است کمال است و در کمال است
 حصار است عقل کوشش را بر هر است حصار کمال است و در کمال است
 هر دو است بر است حصار پس از بر وجهی است و در کمال است کمال است
 حکمت کمال عقده شد که قدرت است کمال است و در کمال است کمال است
 و نبات و حیوان و انسان که اصل سلسله ممکن است تربیت جسم و تربیت نفس است
 که در وجهی است و در کمال است و در کمال است کمال است و در کمال است
 معرفت و عبادت و قدرت معرفت احوال کمال است خالق و در کمال است
 تواند رسیده بر سبب فضل اطاعت و بعد از معرفت علم کمال است صفات خاطر لایزال

مستحقه

انوار

بجمال تا آنکه ایند بخاک در حدیث قدس فرمود است که گفت که آنکه گفتی قاجار است این لطف
 خلقت است لکن این اعرف و این که عارف نفسی چقدر است و عالم صغیر را نشناخته
 عالم بکبر است و نشناخته که در مظهر است چنانکه از آن مراد است هر دو است که است
 این صغیر صغیر و اینک ظهور عالم الکر و ما در آن عالم کبر را نشناخته که عالمی قدر
 نشناخته است که چنان خلق را چنان عالمی را چنان که ای کجا است که گفت
 چنانی است که با لذات مستغرق از جمیع امور است و دل ذات و صفات
 از همه عالم جدا است و معرفت پروردگار عالمیان در جهت برهان قابل عقل و
 برهان و معرفت خداوند و معرفت خلق خداست در عالم امکان چه در آن خود
 ماند و چه در آن خود را ندانند چنانکه در آن مخلوق تا خود را ندانند که مخلوق است
 چه خود را ندانند که موجود است چه بر غیر را که آنچه در نفس نریک یا بد که عقل آن
 وجود و امکان است البته مانند آن غیر خود از مخلوق است در عالم امکان است و غیر
 همه عزت است پس لازم آید که بدانند خداوند را که خالق جمیع عالمیان است و فوق
 همه محیط جمیع عالم امکان است و ایزد است حقیقت معرفت عرف نفس تقدیر است
 پس هر عقول که بدانند که معرفت خالق بعد معرفت مخلوق است در جهت است که
 بعد از آن است خود عالم صغیر و کبر را حاصل کند معرفت خداوند خالق قدر را کامل کند
 و تحقیق این مقام عالم و متین اینست که عالم آن است که در میان مخلوقات جز
 اشرف و داخل از عقل اجلی که اوست اتم عقل است که است در حدیث قدس است
 از او خلق نکرده است چنانکه در حدیث قدس آمده است که گفته است که الله العقل است
 غیر قابل له اقبله قبل خلقه له ادره در بر خلق و عزت و جلاله ما خلقت خلقا
 الا منک و ما المخلک الا منک احب الالهاتک الکر و الالهاتک الکر و الالهاتک الکر

عزیز را ندانند

معرفت

دایک

دایک اشیب یعنی دانه اعلیٰ جبر خلق که در حدیث قدس عقل را طبعی از او در مطلق مقبول
 و هر که مقبول کرد و بعد از آن گفت او را که در او سوسه را از او مراد است و در دست دارد
 و حق عبادت مراد است هر چه حضرت فرمود عالم روحانیت کبر را پس ضایع که در طاعت
 اطاعت او در بعد از آن فرمود که در سوسه را از او مراد است و در دست دارد و حق
 عبادت مراد در حضرت اتم در عالم روحانیت کبر را پس بهیمنه که در طاعت
 اطاعت است بعد از آن در حدیث قدس که عبادت و جهل و خلق نکرده خلق را که او در دست
 بر سر او از او در عالم نکرده است که در دست تر بر سر او از او در عقل مدبر که
 تر بر سر او است و تر از این است که تر از این است که در دست تر بر سر او از او در عقل مدبر که
 حاصل نشد که در حق معرفت خلق و معرفت خلق کامل کرد و در حق نظرت عقل
 و حق نظرت عقل کامل کرد که حق حکمت عقل و خورگت نتوان کرد که در نظرت عقل
 عقل و حق حقیقت نظرت نتوان کرد که در حکمت عقل چنانکه است هر دو این امر
 صلوات است و علامه علیه السلام میگوید که با عقل استخیر عوالم و با کلمه استخیر عوالم
 و لازم معرفت صاحب نظرت که استخیر عوالم عقل لازم استخیر عوالم حکمت و خورگت
 خورگت آن است که عقل نظرت کرده احاطه نماید بهیمنه کائنات بر وجهی که حکمت در
 وضع الهی است پس موجد مطلق را که عقل معلوم مطلق است در یاد که در نظر عقل
 فون او جز برینت و آن کفایت که در نظر عقل برینت که اگر در حق باشد کفایت
 یکا عزت است و غیر وجهی که در حدیث قدس آمده است که از افضلیت پس از افضلیت که در حدیث
 تفسیر فرماید که هر چه که در حدیث است که کون او در واقع از ذات و مراتب او از بران
 ذات اوست که هر چه در حدیث و آن واجب الوجوده لذات است که ذاتش غنی
 صفات است با این معنی که صفاتش غیر از ابد ذات یعنی که در حدیث قدس آمده است که

کلمه

حقیقت

عقل

یا آنکه که نه چنان است که کون لاف ز در است و آن که لاف وجه لاف است که دانش غیر صفا
 پس وجه ز عقل محض درینج و کاینج در واقع که در بیان لغز و انباشت پس بر تحقیق
 عایت که در غایت ابداع و بدین است و با نضام و جهت حقیقه میشود با نضام که نیست
 میگردد و مهیته با نضام قیام با لذات دلان با لذات جوهر عرض و جوهر با نضام با استناد
 و لا قابل استنادات جسم عقل جسم نضام لایق انضام است خضر و در و در و خضر با نضام
 مزوج با زود اجابت و لاف مزوج با زود اجابت کنار و بار و کنار با نضام تمیز با نضام
 و لا تمیز با نضام معدون و اطوار معدون با نضام با نضام در جهات و لا نام در جهات
 نبات و اجبار و نبات با نضام حیات با لذات و لذات حیات با لذات حیوان با نضام
 حیوان با نضام با نضام در عقلات و لا ناطق در عقلات انسان و بطور دان
 با نضام حیات عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل
 ادراک عقول و حقیقت این حیوان ناطق با نضام با نضام در عقلات و حقیقت
 حیوان با نضام حیات با نضام و حقیقت نبات معدون با نضام در جهات و حقیقت معدون
 کنار مزوج با نضام حیات و حقیقت کنار خضر مزوج با نضام و زود اجابت و حقیقت خضر
 لایق انضام با نضام حقیقت جسم جوهر با نضام استنادات و حقیقت جوهر با نضام استنادات
 بهیتم جوهر مکرر صاحب حیات و حقیقت جوهر با نضام به نضام که نفع نفع است و کون
 و نور حیات و عقل لاف است پس وجه بعد از این معنی حقیقت است از برای
 مکرر در واقع و هر چه که نور حیات است از برای نور حیات در واقع و هر چه
 روشن جزئی است که روشن در اینج و نضام است که هر چه که است در واقع خود دارد
 و از برای حقیقت حقیقت غایتش که حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت
 در حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت

لا یلایق انضام با نضام

نظیر انسان

نور حیات

میکویند

فرماندند که وجه فرمانند که کون لاف ز در است و آن که لاف وجه لاف است که دانش غیر صفا
 پس وجه ز عقل محض درینج و کاینج در واقع که در بیان لغز و انباشت پس بر تحقیق
 عایت که در غایت ابداع و بدین است و با نضام و جهت حقیقه میشود با نضام که نیست
 میگردد و مهیته با نضام قیام با لذات دلان با لذات جوهر عرض و جوهر با نضام با استناد
 و لا قابل استنادات جسم عقل جسم نضام لایق انضام است خضر و در و در و خضر با نضام
 مزوج با زود اجابت و لاف مزوج با زود اجابت کنار و بار و کنار با نضام تمیز با نضام
 و لا تمیز با نضام معدون و اطوار معدون با نضام با نضام در جهات و لا نام در جهات
 نبات و اجبار و نبات با نضام حیات با لذات و لذات حیات با لذات حیوان با نضام
 حیوان با نضام با نضام در عقلات و لا ناطق در عقلات انسان و بطور دان
 با نضام حیات عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل و عقل
 ادراک عقول و حقیقت این حیوان ناطق با نضام با نضام در عقلات و حقیقت
 حیوان با نضام حیات با نضام و حقیقت نبات معدون با نضام در جهات و حقیقت معدون
 کنار مزوج با نضام حیات و حقیقت کنار خضر مزوج با نضام و زود اجابت و حقیقت خضر
 لایق انضام با نضام حقیقت جسم جوهر با نضام استنادات و حقیقت جوهر با نضام استنادات
 بهیتم جوهر مکرر صاحب حیات و حقیقت جوهر با نضام به نضام که نفع نفع است و کون
 و نور حیات و عقل لاف است پس وجه بعد از این معنی حقیقت است از برای
 مکرر در واقع و هر چه که نور حیات است از برای نور حیات در واقع و هر چه
 روشن جزئی است که روشن در اینج و نضام است که هر چه که است در واقع خود دارد
 و از برای حقیقت حقیقت غایتش که حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت
 در حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت حقیقت

ناب است

نور حیات

که وجه

استر

نور حیات

ذات

در واقع وجهی که در این مرتبه منزه از حس باطنی است و بحقیقت است
 ناسیه منقحه در واقع همان باطن است و در نفس الامر میسر است و در یک کلیه
 اجناس و فصل و انواع که اصل سلسله حقیقت عالم امکان است و در ذات این نوع است
 و این باطن همان است و آنچه نیز از این منظر عالم بر عقل عقلی در مقام بران است
 در نظر عقل دریا سلسله حقیقت ادوات بلا سبب منزه شدن نور لغت و منزه به
 نظر اولی الامر بر کزاده امکان است چنانکه سلسله ادوات بعد از اجناس و فصل
 از برای انواع و انواع و مشخصات انفرادی است که هر یک از انواع و اجناس را
 اگر فرض کنیم که در نفس و فصل و نوع و مشخصات استحقاق جزو داخل در حقیقت است
 بنا بر این لازم است که این ذات است و منزه و مفروض حاصل در عقل عاقل معقول است
 بلکه حقیقت آن با لذات منزه لازم که در مرتبه از انما هو الله لذات استیلا از انما هو
 نیاید و همه اجناس منزه در انواع منزه و همه انواع منزه در مشخصات منزه و این نوع
 همه با بدیهه محال است و در لذات عقلی منزه و منزه است هر چه با الالفاظ ذکر منزه است
 و آیات پس نخواهند بود از لذات رکات و الالفاظ منزه که خواهد بود در عرضیات
 پس البته منزه از این است و منزه است که حقیقت است که عالم صوتی است
 و اگر است جنب منزه که صاحب روح با تدریس است و منزه است که در عالم کربت از
 اشک که آن جزو عقلی در اکت تا اود که آن که در حاکم است و از این سخن منزه است
 لازم است که این سخن منزه عقل حقیقت عقل منزه که منزه است لاقابل است و ادوات
 هر یک منزه است در ذات و فعل منزه از امکان و امکان است و زبان منزه است
 که از غایت منزه و نور است و لطافت است و در عالم امکان بود و امکان حاطه
 نماید و محاط نور مع الهم بقول تا نرات و فقرات از حقیقت کیفیات و کلیات

مادیات

مادیات که در ظرف ادراک در واقع باشند نیاید و در این مرتبه آن از عبادت منزه است
 جنان و معرفت حق و حق تعالی منزه است مطلق نیاید و در این مرتبه که هر یک از این منزه
 جوهر منزه از حد عرضی در این عالم قابل که او را لازم است که در حقیقت است و این است
 الهی و در این مرتبه که عقل و در این مرتبه که در حقیقت است و این است
 عمل اینها به ذات عقله و در این حیات نزهت عمل را موانع است و علم منزه است
 ناسیه منزه که عمل اینها است و در این مرتبه که در حقیقت است و این است
 قابل رسیدن است و در این مرتبه که در حقیقت است و این است
 که نور نفس منزه است و در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 منزه است و در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 عملی است که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 در حقیقت است که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 فصلی است که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 حسن هر یک از حقیقت است و در حقیقت است و این است
 بر صفات هر یک از حقیقت است و در حقیقت است و این است
 و صفاتی که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 کامل که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 و صفاتی که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 و صفاتی که در حقیقت است و در حقیقت است و این است
 با تجلی حضور و از این سخن منزه است و در حقیقت است و این است
 نیاید از نور منزه و از نور منزه است و در حقیقت است و این است

فصلی است که در حقیقت است و در حقیقت است و این است

طاعت

تفصیل

باجتوبان است که در کتب فزدر لا متغیر امور بر وجه غیر محتاج است و قیاس بر وجهی است از
 نقصان حال اولی با قبول حق است که لا نور کثیر در صورتی که در هر دو جهت است و
 فایده فعلی با عملی که در هر دو جهت است در مثلش بر آنکه در هر دو جهت از فعلی بر اکتساب است
 و مصلحت در اینجا و جلیان حضور و تجلیل کمال قدرت و امانت در هر دو جهت است
 بقبول احسان بر احوال است و در ظاهر و تقیید حال صفت در نظر و در نظر
 بعد از آنکه در سراسر این و جلیان با حق تعالی که فیض ذات و جمال است صفات
 در غایت بجز لازم است که فیض اسرار و دانش در حسن آثار صفاتش و نهایت
 و طاعت است که فیض عالم واحد که قبول فیوضات غیر نیایش غیر متساوی فیض است
 از فیض عوالم است که قبول فیوضات غیر نیایش هر یک غیر متساوی است و در حقیقت
 با قضا و عبادت کمال قدرت متعین است که در لازم بجز با سبب و نهایت جمال است
 بلکه که فیض واحد حقیقی کمال و در هر دو جهت است که در عوالم متساوی است نه چنانکه
 سلسله است بجمال است و وحدت و دانش و کمال قدرت و قوت صفاتش
 در واقع علم و قوت بجز در هر دو جهت است که در وحدت و دانش سلسله است
 از حیثیت و وجه واحد و نسبت با احوال مراتب معقول و دانش از حیثیت تعلقات
 جعل و ارادش در واقع عین و در این قضا و مفضل کمال او از نهایت جمال است
 صفاتش سلسله است غیر متساوی از حیثیت مقامات و وجه معقول چنانکه از احوال
 کمال هم غیر نظام حضرت امیر المؤمنین است مستفاد می شود که در هر دو جهت است که در عوالم متساوی است
 و لا ینفک عیالیه لانه کل و بهر دو جهت است که در عوالم متساوی است که در حقیقت است
 بجز با حقیقت و تقیید که در کمال قدرتش بهر دو جهت است و در هر دو جهت است مصلحت
 جز کردار و لا لازم است که با شیخ در غایت کمال قدرت بر آنکه در هر دو جهت است که در عوالم متساوی است

فیض

کمال خود در عبادت

العادر

تفصیل
 تحقیق
 و الا...

تفصیل
 تحقیق
 و الا...

این طرف ها وجه معلول علم نیست پس برتر از مراتب معلول است که علم در حال وجود
آن طرف است قطعی در واقع و اولی در آن طرف است اصل در واقع اینست
غایت کمال است فقال در مطلق ذرات کمال پس معلوم شد که اراده هر چه در اراده است
بقا واقع حقیقت مطابق است با اراده هر زمانه و در هر در زمانه و بقا و در هر در وقت کمال
حکمت و معلولت در هر مقام از مقامات نظام عالم در نهایت حال مصیبت مرتبه
خاتم از مسائل غیر متناهی حکمت بخوبی که مقتضای غایت کمال علم است و قدرت است
حق منسلفات اراده هر چه و اینست غیر مقتضات ربط حاکم بقدر و ضبط مقتضای
باب از این وجهت در ربط این کلام واجب از این وجهت است که موجب علم
مشکلات و باعث حکم و حکم تحقیقات و نیز باید که هر گاه واجب لحد با لانا
واجب چیز که بر غایت کمال و نهایت حال در جمیع صفات کمال و احاطه که آن وجه
یکسان ذات و لیکان و نیست صفات در نظیر اهل کمال باب واجب که آن وجه
علم و قدرت و اراده اد حکمت و مصلحت بر غایت کمال و نهایت حال پس در جمیع
که در جمیع معلومات و عقود و مراتب او هر چه حکمت و فعل انقض مصیبت بر
در غایت و حکمت و کمال و نهایت کمال که اگر انقضات فعلی عمل بنا بر غیر متناهی
لازم آمد که در فعلت این صفات بنام در غایت کمال و با بر این وجهت است که در این
ذات و لیکان و نیست که بر غایت کمال و نهایت حال در غایت کمال و نهایت
حکام و فعلت آن صفات کمال در غایت کمال و نهایت حال متحقق نشود مگر حکمت
سلسل عوامل استغاثه غیر متناهی که هر یک از این عوامل حادثه بر غایت کمال و نهایت
حکمت و نهایت خبر و حال مصیبت چنانکه بر این در روش و این متفکر است و این
برای حکم پس بنا بر این حال بر غیر در عالم آثار چنانچه منسوب بعضی از آنها در اول

حقیقت
تعلق
فایده
و این
تعلق
تخصیص
تعمیر

جمع طرف و محیط جمع طرف و ما منزه حقیقت در واقع و حکم که در اندرون طرف
آن طرف پس در مرتبه هر یک از نهایت و حیثیات ماسوا و صادق است که کمال
است و هر یک از طرف و در هر دو زمانه و مکان و همچنین ماسوا و مطلق صادق است که کمال
است و در هر دو جهت است پس از بعد از حدیث غیر متناهی در مورد عدم سابق و لاحق از
پس از آن در آن زمانه کلمات ماسوا و حدیث که هر چه در هر جهت است قبل از آن قبل و بعد از آن بعد جز
میان جمع و عدم سابق و لاحق او را بر تو اندیشه در هر مجموع که متحقق شود از هر جهت است
خواجه که هر چه در هر جهت است و لازم است که هر چه در هر جهت است و الا اطلاق
تخصیص را در ظاهر و در این باب بعد از این معنی نسبت دور است و همچنین معلوم شد که تحقیق
معلول از علم تا قدر لازم بر این در واقع حقیقت غیر واحد و در هر جهت است که بر وجهی است
و وجهی غیر که تعلقات قدرت و اراده هر چه که عالی ذات علم تا قدر لازم که غیر از
و وجهی در هر جهت که محظوظ در هر جهت است که بحسب مراتب و صفات
کمال غیر متناهی هر صاحب غزوات است چنانکه نسبت کمال واحد ذات واحد و نظر
علم کمال احاطه در هر این قدر را هر سلسله واحد متناهی است و نسبت مراتب بعد در این
تعلقات با تعلقات و نظر بر این جزئی تقصیر در هر این تقصیر متناهی است که کمال
غیر متناهی است پس بنا بر این در هر زمانه علم در هر حال لازم میان علم تا قدر معلول
متحقق است و در هر جهت آن کلمات معلول از علم تا قدر لازم بر این در واقع حقیقت غیر
و حکم تا در این لیک نیست لازم در این که از حیث احاطه علم نسبت معلول است
که هر یک در واقع علم متحقق است چنانکه متفکر در واقع حقیقت غیر از آن که تحقیق است
و معلول که وجهت است با اوست در ظاهر که در واقع و در هر جهت است که در هر جهت
صادق است که غیر متحقق است در واقع و معلول نیز تحقیق است در واقع با آنکه در هر جهت

حقیقت
تعلق
فایده
و این
تعلق
تخصیص
تعمیر

و بعضی مجال فی بعض فیض عالم کمال محتمل همانند معرفت است بویژه از علی اول الامر چه بر تقدیر
 قدم لازم آید از فیض خداوند که عقل جمیع در معرفت با کمال و در همین قوه در معرفت با
 عقلانی در تقدیر تعقل لازم آید بعد از خدا خدا را کمال کشف مخلوق از کمال تا آنکه کمال
 کمال چه بر تقدیر کمال جزئی خدا در این عالم حادث بود و بعد از تعقل لازم آید که ذات در
 حکم که در ذات کمال صفات که در ذات صفاتش را از بر ذات و جهت غیر
 کتبیه با ذات که عقوبات است جمیع ما را بر خدا را با ابعاد غیر ذات و صفات و تعلقات
 صفات نیز در واقع تعقل از این عالم بعد از این عالم محقق تا به لوازم و اقسام جزئی
 با تعقل او محقق میسر آید از این صفات پس لازم آید کشف مقدر از مقدر تا در این عالم
 از کمالات که هر چه در وجه مقدر او عقل در دست است به بی نهایت جامع از علت و در این
 در حال و در نهایت که هر گاه حساب کرد و وجه معلول تمام علیه چنین میسر باشد کمال
 انفعالی که تعقل معلول از تعقل علت میسر می آید چنانچه وجه به فعل و کشف میسر آید که
 از وجه به فعل مقدر میسر که در ایشان جمیع شرایط محقق میسر در کمال و در نهایت
 بیان مفاسد قدم عالم و تعقل فیض فیاض در کمال و در کمال در جنبه انفرادی و در
 نموده که هر که بنماید در مجال در منزلت تعقل و در این عالم را از اهل صفای عالم و فیض جاری
 حال بود پس کمال کمال بود که ذات کمال است در کمال و در نهایت و نهایت کمال
 سبب شکر سلطنت را رسالت که با درستی پیوسته صفات صفات در ذات کمال که از
 نمایان میسر و واجب میسر که در عالم از عالم خبرت است در اول تقوی کمال قدرت در
 جعل عالم حقیق بنور وجه مجول کمال تعقل که در تعقل کمال حکمت در علم خالق و معجز
 بنور وجه مخلوق کمال تعقل بنور وجه عالم عقل بنور عقل اول و بعد از تعقل بنور
 وجه عقل بنور عقل کمال تعقل است و جسم اول و بعد از تعقل بنور عقل بنور عقل

ذات و نفس ملک ذوات جسم او بود که تعقل است بنور وجه عقل بر ابع و نفس
 نفس جسم او بود که تعقل بر ابع بنور وجه عقل حاس و نفس ملک بنور وجه عقل او بود که
 عقل حاس بنور وجه عقل سانس و نفس ملک سانس و نفس ملک سانس بنور وجه
 عقل سانس و نفس ملک شمس جسم او بود که تعقل سانس بنور وجه عقل سانس
 و نفس ملک زهره و جسم او بود که تعقل بنور وجه عقل و نفس ملک عطارد
 و جسم او بود که تعقل سانس بنور وجه عقل عشر و نفس ملک قمر جسم او بود که
 عقل حاشی که آن عقل فعلی است تعقل کرده بود چنانچه که عبارت است از کمال ارض که
 چهار صورت اشتر و باد و آب و خاک در و حلول کرده است که آن عالم کمال است
 و کبریا و عبارت از ارض و خلق صورت است که انفعال است و قابل ترکیبات
 موازی است و آنچه از ترکیب مواد از آن فرایند است که در اوقات چنانچه تکلیف و نیست
 پروردگار ماضی و ماضی حاصل میسر موالید ثابت بنور که آن حیوان و نبات و جمادات است
 کماله الهی و قدرت است که است تعقل کثرت بعضی مسائل عوالم جسمی و نبات
 در بر خط مسائل اوادم بر انقش در روابط تعقل این سبب بر هر ترکیب شرایط نورانی
 خلقت عالم امکان قابل حاصل شده و معلوم این از آب جسم و ترکیب سانس بنور
 بعد قدرت آدم با مان کمال کمال کرد پس در هر عالم شخص اول عقل است که آن
 عالم آیت ایجاب است و شخص آخر عقل آخر است که آن آدم غایت ایجاب است و اول
 اجرام بسط فطرت اعظم که آن عرض عالم ایجاب است و آخر جمیع بسط فطرت امکان آن
 فرشت آدم علامت چنانچه که صورت است و جعل بجز الارض و در ذات است و در نفس
 کثرت عالم بر او وجود بود که در میان او که چنانچه است که را خواهد آورد مردون
 هر چه را که در او که کمال فیض روح عالم با او آید فیض کمال همیشه میسر و در تعقل

بویضا حال اعلیت
 بی نهایت فیض خلق قائل

لیان ۲
 معانی

کتاب

آنچه است در عالم کبریا ترتیب است برین در اندک ادراک و نیز از آن است در صانع الالک
 خاک پاک چنانکه در معرفت اللطیف العالیین العلیین است بعد از معرفت سید است برکت
 ام کنت زان فی لیس پس عطا کرده است نفس نفیس او را عقل و علم و سمع و بصر و قوه
 و قدرت بر آنرا و داده است در حقیقت و در صورت صفات کمالی که تو آنرا ندیدی
 بغایت ادراک و حق معرفت هر دو در یک است چنانکه در معرفت رسول حضرت پروردگار برتر است
 احدی که در حق آن است حق اولی است صورتی که هرگز از راه حقیقت و معرفت نتواند
 و حاصل شود و تشبیه با وجودی که در عقل ادراک کمالی علم و ادراک نیز کمالی علم و ادراک
 و کمالی علم بر حسن اعجاز و معرفت حق حقیقت و کمالی علم بر طاعت امری در حق
 ریاضات و عبادت حق کمالی در صانع کمالی است بر این همه صورت عقل ادراک در
 موعود کجاست حدس و ادراک چنانکه در معرفت در آن کوه پاک اولاد که خلق است
 و معنی تشبیه بی وجه کمالی است لاجل قبول شهادت است که بر حقیقت
 مشایخ است بصورت صفات کمالی است که در ادراک حقیقت کمالی است
 از معرفت در حدیث قدس بر اینها که از آن حق اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر
 یا بنی آدم انما قرأ الامور اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر یا بنی آدم انما قرأ الامور
 اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر یا بنی آدم انما قرأ الامور اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر
 متصف به صفات کمالی طاعت کمالی است که در ادراک حقیقت کمالی است
 غنا از رضا لایق در عرفان کمالی در طریق سبب کمالی است که در معرفت
 و محبت و علم و کمال و خصوص اعمال و طریق سبب کمالی است که در معرفت
 کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است
 متصف به صفات کمالی که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است

کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است

آنچه است در عالم کبریا ترتیب است برین در اندک ادراک و نیز از آن است در صانع الالک
 خاک پاک چنانکه در معرفت اللطیف العالیین العلیین است بعد از معرفت سید است برکت
 ام کنت زان فی لیس پس عطا کرده است نفس نفیس او را عقل و علم و سمع و بصر و قوه
 و قدرت بر آنرا و داده است در حقیقت و در صورت صفات کمالی که تو آنرا ندیدی
 بغایت ادراک و حق معرفت هر دو در یک است چنانکه در معرفت رسول حضرت پروردگار برتر است
 احدی که در حق آن است حق اولی است صورتی که هرگز از راه حقیقت و معرفت نتواند
 و حاصل شود و تشبیه با وجودی که در عقل ادراک کمالی علم و ادراک نیز کمالی علم و ادراک
 و کمالی علم بر حسن اعجاز و معرفت حق حقیقت و کمالی علم بر طاعت امری در حق
 ریاضات و عبادت حق کمالی در صانع کمالی است بر این همه صورت عقل ادراک در
 موعود کجاست حدس و ادراک چنانکه در معرفت در آن کوه پاک اولاد که خلق است
 و معنی تشبیه بی وجه کمالی است لاجل قبول شهادت است که بر حقیقت
 مشایخ است بصورت صفات کمالی است که در ادراک حقیقت کمالی است
 از معرفت در حدیث قدس بر اینها که از آن حق اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر
 یا بنی آدم انما قرأ الامور اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر یا بنی آدم انما قرأ الامور
 اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر یا بنی آدم انما قرأ الامور اطهر فیض امریک احدی که حقیقت لا تقدر
 متصف به صفات کمالی طاعت کمالی است که در ادراک حقیقت کمالی است
 غنا از رضا لایق در عرفان کمالی در طریق سبب کمالی است که در معرفت
 و محبت و علم و کمال و خصوص اعمال و طریق سبب کمالی است که در معرفت
 کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است
 متصف به صفات کمالی که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است که در عرفان کمالی است

در کمالی است

آنچه است

در آن است که نسبت به آنست صفت عام و حکمت خاص و صفت خاص
پس صفت در حقیقت اولی است چنانکه در طایفه هر مفسر است موضع خلاف بقدر
بیشتر و حکمت در حقیقت راست و درست اولی است چنانکه در روان سخن است
بوضع خلاف بقدر راغز و صعوت در حقیقت صاف و شفاف و راستی حق است
چنانکه چنانکه در روان سخن است موضع خلاف بقدر توانا و وسع است که در روان
است خاص است پس بجز آنرا از آن خاص بجز آن است و در میان همه مصطفی که عقل کل که
عقل کل محفوظ است و در روح بر موق و اوست لکن حقیقت اصل هر جز را بر اثر عرف
میدانست بعد از آنکه بعضی از آنرا با عاقل است نسبت از او و معلوم با بقا آن در غیر
انبیاء را که می مقام نفس جز آنرا نام بعد از این است چنانکه است جز آنرا نام که حر است از بعضی
کلام و در صفتی و عقلی است از آنکه چنانکه است چنانکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
بجاست است و از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
و فرموده عالم شیخ جمله افضل از سبب علی است و علم بر است که بر است از جانب
بعضی از آنکه است و بعد از این است و در هر است و در هر است و در هر است
تا تمام آن از خواص و عوام از آن بهره یا بعد از آنکه است چنانکه است از آنکه است
مفهوم است در مقام اولی است و در مقام اولی است و در مقام اولی است
در مقام صفت حکمت است و در مقام صفت حکمت است پس علم بر است که بر است از آنکه است
در مقام هر طریقت است صفت عام از در احوال و حکمت خاصه او در مقام اولی است
و صعوت خلاصه است در هر حال که می بر حقیقت است و راه در یافت این مقام است
سلوک در طریق توحید و در طریقت شیخ این در احوال طریقت است و در مقام اولی است
عام است که در اولی است و در مقام اولی است و در مقام اولی است که خاصه است

مقامات
شیخ علی بن محمد
عقلی

و مقامات است در طریق خاص است که خاصه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
نسبت که خاص است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
مقام عام را در بر صفت که در بر است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
خاص خاص است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
خاص است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
در این مقام و در این مقام است که بر آنکه است از آنکه است از آنکه است
توانا است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
که آن است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
چنانکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
از این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
که در این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
تدقیق هر توان است که بر آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
پس میگویم که صفت عام از این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
است که در این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
و بعد از این است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
چنانکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
و در این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
و در این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است از آنکه است
شریک داشته باشد با هر کس از این مقام است از آنکه است از آنکه است از آنکه است

ادغام در مقام

مقامات
شیخ علی بن محمد
عقلی

و در مقام اولی

کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب
کتاب

یکی که گاه معلق را در آنکه حاضر است در واقع شکست ایا عقل بر فزانه است
در حق شنیده بود این نبودند که مسلمانان را در مقام ادراک از آنکه در
خود را در تجربه را در تجربه را بنمایند اند که حاکم غرق محقق و خدا
و اهل ایا که در مقام اشاعه است اند که در خود را در تجربه را در تجربه را
می نمایند بنمایند اند که حاکم غرق محقق و خدا
معقول عقول اهل یقین و مقبول محلول تقریب که در جملان که در شکست معقول
این مابند و محققان او در شکست محبت جهان این مابند است که هر عقل
متفکر نیز در واقع بر حقیقت که شرف است مدام و لام خواه ارضان و خواه مصنع
صانع سر بر هم در طرف ادراک عقل در آن صاحب وجهه میشود در واقع در
بر عقل صاحب ادراک بود و همه موجود میگردد و کشف مسامع و در آن قاطع اند
عقل حاکم میکند در واقع بر آن قاطع که حقیقت واجب غیر محتاج بالذات
صانع قطع نظر از اعتبار ادراک عقل در واقع مرتب بالذات معارف و حقایق
و عینت محلی محتاج بالذات مصنع صانع در حق من مستر که عینت در واقع
ذات و صفات مصنع در ذات و صفات صانع و هر چه مفصل و مفهومی
که در حق حاکم میکند آن است ذات صانع عقل حاکم میکند که آن یافت نمیشد در
طرف ادراک مصنع در واقع در هر چه یافت نمیشد در طرف ادراک مصنع
در واقع بر غیر که ذات مقدس صانع که ذات غیر محتاج بالذات صانع
از غایت لطافت و بهاد و بهاد است عظمت و کبر و او احاطه نماید نور عقل ایشان
در واقع میکند در طرف ادراک محتاج بالذات مصنع که صانع مطلق هر چه
در طرف ادراک عقل در آن که تا به و پیش و لام و از این کشف نیز صانع

روشن نمیشد و مگر مسامع نور است از گفته همان قدرت ذات مقدس معقول
واقع و بهر است از آنکه حاکم حاکم صفت مسجود در واقع و کفایت بر آن کشف
ادراک آن عقول که از آنکه این بر آن است صفت مخصوص این میدان که هر که
کلام در آن منع با غیر جملان و شد می که از برای قوی صفت لایحه فاع و اضرب را موعظین
کلام که هر که فرض کج که مثل و بنا و روشنی است در ذات و بهاد است کجاست
دید و آفتاب در تاس شنبه از آنکه یکسان است سایر اشیای بر تاس است و در قوه
جوان در نظرش ماه تاب نماید پس در هر چه که آفتاب عالم تاب مایه که
از این بر روشنی مرتب نماید از این صفت جلوه نماید تا شنبه در بند از هر چه
که آفتاب بر بند پس بر دهن که از آنکه آفتاب بند بر طایف است آفتاب که بند
بنا بر این مرتب نماید که هر کشف علم و بر آن حجاب بر روشنی شده که در کشف
مکان همان آفتاب تا آن مرتب و دید در عالم همان که کمال و حقیقت
این مرتب و رسید بلکه آنچه که در عقل است و در دنیا بینا و بند بر تو نظر همان
آفتاب است و کشف که در عالم همان است عقل و این مرتب نماید که مظهر کمال هر
عالمی است یعنی هر کشف نماید رسید که از هر بهاد است اید بر دید و حضرت
ایمانی شاهین و عینت است حال نیز و بد پس فرمود که بهار بعد از آن بیفتن
کما نظر مبارکش رسید که هر روز کار عالمی جزایم بر آن که هر توان دید پس
تواند بعد که صفت طغیانی در هر روز مبار و دیده کشف کند و موعظ تورستند در نظر سر
جلوه نماید و در آینه بندارش جهان در آینه که نور کوش عقل نقاب از هر چه
رویش نتوان دید بلکه نور نقاب که در روز و آفتاب است و تاب شد
آینه و عینت بر نور یک بر نور آفتاب بگردد در آن دور و حاکم و اید در آینه

کتاب
مرتبه

کتاب

این کتاب را در
این کتاب را در
این کتاب را در
این کتاب را در
این کتاب را در

روشن

صیغی با این صفت که خداوند تعالی کمال حق قدرش هرگز نمیگردد و از او کمال است خداوند
و قدر او بی نهایت و در قدرت او همه قدرتها و صفات بقدر امکان عظیم تر است از آن
انته عظیم تر از بقدر العباد و صفات و صفات و صفات که عظیم تر از او است که از او بزرگتر است
الغالب لا یدرک لایفک البصار العیون لا یشهد لایدرک الا لام کف بر کمال او
در خلاف با عقل و خلاف با تصور و لیس شکی نیست که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
والله اعلم بالصواب و الله اعلم بالصواب و الله اعلم بالصواب و الله اعلم بالصواب
شک نیست که در او هیچ کس از او بزرگتر نیست و او کمال او در عبادت و عبادت و عبادت
کف و الوالی و لیس شکی نیست که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
بدر کمال البصیر و چشمه الهی و تصور تصور که بجز او نیست و او کمال او در عبادت و عبادت
که بقول او که هرگز حق نیست که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
ولیس الله لکن و سئل امیر المؤمنین علیه السلام عن ربک با حق تر نفس و عبادت
خودت نفس فقال لا یسیر بصوره ولا یسیر با کس و لا یسیر با نفس
قریب بعد از قدرت خود که در عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
خداست که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
ولا یکن غیره و لکن تر نبسته و در عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
مخوفاته و حال عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
و علم با کمال عقل ان عظیم و در قرآن مجید فرموده است ان الله نور السموات و الارض
مثل نور کواکبه و عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
من شجره مبارکه که ریشه آن در عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت و عبادت
عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است

عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است

و هو اقرب الی من لم یکن لا یفیر و لیس حق و حقین بران بر سر و عبادت حقین ایمان
بزرگتر از عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
عالم از او بزرگتر است و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
روشن و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
ابصار مردم و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
غایت کمال عبادت و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
المثل نظیر او نیست که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
در عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
ارضی بمسما انکم یحطاب لکل ماسرود اعلی در عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
نورانی که عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
مخوفه و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
عقل بینا برین از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
لطانت و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
در عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان
بالات که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است
است در عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان و عبادت حقین ایمان

عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است که عظیم تر از او است

برضا بدو با نضال که نزدیکتر از هیچ است و دورتر است از هیچ است که در هر چیزی
 نهایتت در از هر چیز پیدا کند و آنچه است با بعضی گفت اجمالاً در از وجود دور را
 یک بینند در حال وجود حال برنگ در یک صفا بر باله و فاعل عم تقصیر بر آن وجه
 و در وجه را که از هم جدا در حال مجرای نرفک بزرگ صفا در حال صفا که در وجه
 بینا شیء آفتاب بر آب روان و ماه تابان بر زمین اجمالاً بگفته تا بگفته بگفته بگفته
 و بر زمین تقصیر او تا در نماند جدا جدا پس بر آن عقاب و نقاب است که گفته
 ذات و صفات در توان شناخت خدا را و گفته ذات و صفات در توان شناخت
 خلق خدا را که اگر در دور توان شناخت با هیچ یک را نتوان شناخت لازم است که آنچه
 خدا را با خلق خدا نزدیک با یک صفت در از نزدیک با یک صفت که غایت که الی انما
 نواخت و وجه عالم که است اما مواضع از نور نفس حال حکمت و دل که قدرت ستر
 خالق است و حق عالمی و آدم است ظاهر پیدا نماید ما که از بر تو نفس برهنا بر عالم نیاید
 پس در واقع کل عالم و آدم نظر بقصور حال و نقصان که آن حرف باشند با در نماند
 نظر نور حال حکمت و قدرت ذات خدا بجز روشن و پدید آید در نظر عقل بینا
 نام عالم که نظریات برابر آنکه عکس انجمن صوره است و نام آدم که نظریات نوال
 آنکه فضل آن که ل کرده و جمله تا در از انجمن است که اهل انکه که طمان ماه خواه حقین
 و صورت پوشش که رعیت اند و کفان است بر او قی بر آن و صفات نفس
 عشق است از هر چیز بر وجه حال عرفان بر سر آمد و در نماند گفت و فاعل البقیه بجز آن
 مستودع بیند که نام عالم یک وجه بریاست که در وجه نور حال که بر در ذات کفایت
 در وجه نماند پدید آید پس عکس حال آن که بوجه را در آید حال الی نور منظر بر آن نماند
 آن از حال وجه نظر بر پیدا آید و بر حال حال که در الی وجه هر یک در نفس که کلیه از انجمن

آن همه تا بان دل بر کنده هر شئ و دنیا سزا الله شد که بمان در صورت جان بنده که در جنبه
 فرمود رسول صلی الله علیه و آله و سلم الاخرة و الاخرة حرام علی الالدینا و ما امرنا ان نعال
 الله طاب ثمن رازح مطرب حاصل همیشه دل بفریح فرسیدیم که باطل همیشه حسن
 مومانت چنانچه خس خشار بر زوال حسن ما که رنگ رفته است زایل همیشه شد
 دل دیوانه در مورد عشقت با یک از یک است که بر بیند از تو غافل همیشه مستر
 میگردان میگردان که در ما را خوب بخش عزیزان بیدار کرد ما را که گفت عشق بر آن
 غافل میگردان از زودها لایزال کرد ما را که گفت که در کوشش در حال نماند برکت بخش
 یک رنگ نماند که در ما را از آرد که در ما را از نماند هر دو عالم کار که در وقت بکار
 کرد ما را دل آیدت بیند از زودت محبت آن صفا که بر نماند که در ما را
 سر بر وجه بیند باشد که در دست برابر الی پسند داند هر چند که دیدیم بر بسیار
 چه که هرگز در دنیا جز یکا دیدان پس معلوم شد که هر چه بیند در بر عالم در یابد
 به کمال حقیقت از جمله عالم به عالم ما سوار خالق عالم و آدم بهر دو ما سوار خالق همه
 بنامش که هر یک از وجه در بر است که هر یک از وجه از حاطان که در نور خالق همه و نام یکی
 موجهه فی کون وجه که اگر وجه که کون وجه است و هست در طرف اوراق عقل در وجه حقیقت
 زینت هو بهر دو وجه بلا شبهه یک بهر وجه و در وجه نماند که در وجه پس لازم است
 که بهر دو وجه و وجه و منفرد است از حضرت امام که بریاست که میان سلب و ایجاب
 و کس طریقت و از حضرت شایسته که بگفته بگفته و است و این بر سر آمد که وجه حقیقت
 نماند که عزراز و وجه حقیقت و شایسته که بگفته بگفته و است و این بر سر آمد که وجه حقیقت
 عقل موجهه در هر وجه حقیقت نیز در طرف اوراق عقل موجهه بنامش که هر یک از وجه
 پس وجه واحد یک عقل واحد بنامش که در وجه یکی از وجه که آن بهر در مخلوق در وجه

این همه تا بان
 دل بر کنده هر شئ
 دنیا سزا الله شد
 که بمان در صورت
 جان بنده که در
 جنبه فرمود رسول
 صلی الله علیه و آله
 و سلم الاخرة و
 الاخرة حرام علی
 الالدینا و ما امرنا
 ان نعال الله طاب
 ثمن رازح مطرب
 حاصل همیشه دل
 بفریح فرسیدیم
 که باطل همیشه
 حسن مومانت
 چنانچه خس
 خشار بر زوال
 حسن ما که رنگ
 رفته است زایل
 همیشه شد دل
 دیوانه در مورد
 عشقت با یک از
 یک است که بر
 بیند از تو غافل
 همیشه مستر
 میگردان میگردان
 که در ما را خوب
 بخش عزیزان
 بیدار کرد ما را
 که گفت عشق بر
 آن غافل میگردان
 از زودها لایزال
 کرد ما را که
 گفت که در کوشش
 در حال نماند
 برکت بخش یک
 رنگ نماند که
 در ما را از آرد
 که در ما را از
 نماند هر دو
 عالم کار که
 در وقت بکار
 کرد ما را دل
 آیدت بیند از
 زودت محبت آن
 صفا که بر نماند
 که در ما را سر
 بر وجه بیند
 باشد که در دست
 برابر الی پسند
 داند هر چند که
 دیدیم بر بسیار
 چه که هرگز در
 دنیا جز یکا
 دیدان پس معلوم
 شد که هر چه
 بیند در بر عالم
 در یابد به کمال
 حقیقت از جمله
 عالم به عالم ما
 سوار خالق عالم
 و آدم بهر دو ما
 سوار خالق همه
 بنامش که هر یک
 از وجه در بر است
 که هر یک از وجه
 از حاطان که در
 نور خالق همه و
 نام یکی موجهه
 فی کون وجه که
 اگر وجه که کون
 وجه است و هست
 در طرف اوراق
 عقل در وجه
 حقیقت زینت هو
 بهر دو وجه بلا
 شبهه یک بهر وجه
 و در وجه نماند
 که در وجه پس
 لازم است که بهر
 دو وجه و وجه و
 منفرد است از
 حضرت امام که
 بریاست که میان
 سلب و ایجاب و
 کس طریقت و از
 حضرت شایسته
 که بگفته بگفته
 و است و این بر
 سر آمد که وجه
 حقیقت نماند که
 عزراز و وجه
 حقیقت و شایسته
 که بگفته بگفته
 و است و این بر
 سر آمد که وجه
 حقیقت عقل موجهه
 در هر وجه
 حقیقت نیز در
 طرف اوراق
 عقل موجهه
 بنامش که هر
 یک از وجه پس
 وجه واحد یک
 عقل واحد بنامش
 که در وجه یکی
 از وجه که آن
 بهر در مخلوق
 در وجه

و در وجه یکی

آن همه تا بان
 دل بر کنده هر شئ
 دنیا سزا الله شد
 که بمان در صورت
 جان بنده که در
 جنبه فرمود رسول
 صلی الله علیه و آله
 و سلم الاخرة و
 الاخرة حرام علی
 الالدینا و ما امرنا
 ان نعال الله طاب
 ثمن رازح مطرب
 حاصل همیشه دل
 بفریح فرسیدیم
 که باطل همیشه
 حسن مومانت
 چنانچه خس
 خشار بر زوال
 حسن ما که رنگ
 رفته است زایل
 همیشه شد دل
 دیوانه در مورد
 عشقت با یک از
 یک است که بر
 بیند از تو غافل
 همیشه مستر
 میگردان میگردان
 که در ما را خوب
 بخش عزیزان
 بیدار کرد ما را
 که گفت عشق بر
 آن غافل میگردان
 از زودها لایزال
 کرد ما را که
 گفت که در کوشش
 در حال نماند
 برکت بخش یک
 رنگ نماند که
 در ما را از آرد
 که در ما را از
 نماند هر دو
 عالم کار که
 در وقت بکار
 کرد ما را دل
 آیدت بیند از
 زودت محبت آن
 صفا که بر نماند
 که در ما را سر
 بر وجه بیند
 باشد که در دست
 برابر الی پسند
 داند هر چند که
 دیدیم بر بسیار
 چه که هرگز در
 دنیا جز یکا
 دیدان پس معلوم
 شد که هر چه
 بیند در بر عالم
 در یابد به کمال
 حقیقت از جمله
 عالم به عالم ما
 سوار خالق عالم
 و آدم بهر دو ما
 سوار خالق همه
 بنامش که هر یک
 از وجه در بر است
 که هر یک از وجه
 از حاطان که در
 نور خالق همه و
 نام یکی موجهه
 فی کون وجه که
 اگر وجه که کون
 وجه است و هست
 در طرف اوراق
 عقل در وجه
 حقیقت زینت هو
 بهر دو وجه بلا
 شبهه یک بهر وجه
 و در وجه نماند
 که در وجه پس
 لازم است که بهر
 دو وجه و وجه و
 منفرد است از
 حضرت امام که
 بریاست که میان
 سلب و ایجاب و
 کس طریقت و از
 حضرت شایسته
 که بگفته بگفته
 و است و این بر
 سر آمد که وجه
 حقیقت نماند که
 عزراز و وجه
 حقیقت و شایسته
 که بگفته بگفته
 و است و این بر
 سر آمد که وجه
 حقیقت عقل موجهه
 در هر وجه
 حقیقت نیز در
 طرف اوراق
 عقل موجهه
 بنامش که هر
 یک از وجه پس
 وجه واحد یک
 عقل واحد بنامش
 که در وجه یکی
 از وجه که آن
 بهر در مخلوق
 در وجه

بنا بر آنکه علم و معرفت در مرتبه اول است و معرفت در مرتبه دوم است و معرفت در مرتبه سوم است

الوجه و معلوم علیه در احکام خاصه ذات الوجود مرتبه اول است که ذات نامعلوم در مرتبه اول است
احکام مشترکه میان واجب الوجود و کمال الوجود در ذات معلوم و واجب الوجود در مرتبه
معلوم و واجب الوجود معلوم علیه است در مرتبه منطوق حکم است پس اگر حکم جزئی است
که معلوم است بر مرتبه وجودی ابدی که نامعلوم است و در مرتبه منطوق حکم است پس اگر حکم جزئی است
حکم بر مرتبه وجودی نامعلوم است و هرگاه در وجود نامعلوم منطوق است و مرتبه معلوم که در ذات
ما حفظ حکم بر مرتبه وجودی معلوم است و همچنین منطوق است و منقطع که در مرتبه وجودی
عقل در مرتبه احکام است که منطوق منصفه حقیقت واقع میگردد در آن بر دو طرف هر دو که هر چه
در ظرف ادراک حاضر مرتبه اول است یعنی بعد از تحقق هر یک که در ذات و صفات او
مغایر بر مرتبه اول لازم است که غیر از ذات از مجموع جهات در غایت کمال تا از مجموع
بنا بر غیثیات و اینها همه در مرتبه اول است زیرا کالات و هر که در کمال عرفان بکمال حال
عارف گردد و کمال ادراک عقلی حاصل لازم است که بدانند تحقق محتاج به ذات
بودن کشف بر محتاج به ذات یعنی کمال پس واجب است که در کمال بود وجود واحد
بدانند که در ذات که ذات است یعنی در واقع تحقق است بدانند که در ذات که در مرتبه اول است
با حقیقت در دنیا عقل مبینا حال از مخلوق منفرد جدا و بصفا و نفس زبیا عاقل قابل
عارف کرد یکی چنانکه عرفان صفات نشان بر مرتبه اول برسد جان اهل عرفان
در محبت بوجهالجانان برسد هر گاه و انجان دانند که جانان بر اوج جان دانند
و حسب راجع انجان دانند لازم است که حلق را با مخلوق در محبت است پس در این
پس آنچه با وجود بیکدیگر دانند در نفس الامر عرفان دانند که غایت کمال را کمال نقصان
دانند پس هر چه تمام در کمال تصور کنند یا کمال از اصناف و ترکیب و کثرت و متناسل
مشترک در عقل راه تا بوقوع بر آن دانست و کفایت ایمان مبینات که است

بنا بر آنکه علم و معرفت در مرتبه اول است و معرفت در مرتبه دوم است و معرفت در مرتبه سوم است
کس که در مرتبه اول است و معرفت در مرتبه دوم است و معرفت در مرتبه سوم است
واجب است که در کمال بود وجود واحد بدانند که در ذات که در مرتبه اول است با حقیقت در دنیا عقل مبینا حال از مخلوق منفرد جدا و بصفا و نفس زبیا عاقل قابل عارف کرد یکی چنانکه عرفان صفات نشان بر مرتبه اول برسد جان اهل عرفان در محبت بوجهالجانان برسد هر گاه و انجان دانند که جانان بر اوج جان دانند و حسب راجع انجان دانند لازم است که حلق را با مخلوق در محبت است پس در این پس آنچه با وجود بیکدیگر دانند در نفس الامر عرفان دانند که غایت کمال را کمال نقصان دانند پس هر چه تمام در کمال تصور کنند یا کمال از اصناف و ترکیب و کثرت و متناسل مشترک در عقل راه تا بوقوع بر آن دانست و کفایت ایمان مبینات که است

عقلی

مفصل کبار از مرتبه اول است در غایت کمال احکام و صفات مرتبه اول است
مرتبه اول است در غایت کمال احکام و صفات مرتبه اول است
حق است و مرتبه اول است در غایت کمال احکام و صفات مرتبه اول است
نموده است که تمام عالم در حقیقت یکو حقیقت که وجه و مخلوق یکا که حقیقت حقیقت
نموده است که تمام عالم در حقیقت یکو حقیقت که وجه و مخلوق یکا که حقیقت حقیقت
عالم و از مرتبه اول است که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
در مرتبه اول است که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
مستقل خواهد بود و هر گاه در بعضی است که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
مستقل یعنی در واقع و هر گاه در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
مستقل جهان حقیقت در واقع یعنی در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
و نظریه بر تمام کمال عالم ذات واجب یعنی در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
نفسه که واحد و واحد است و هر گاه در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
و صد در کمال از مرتبه اول است که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
حق وجودی که کمال رسد لازم است که از خواص حقیقت که کمال است که در ذات حقیقت است
بهر که کمال ذات و صفات یکا که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
رو در کمال بود و در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
بود که در کمال بود که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
موجودی که در کمال بود که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
مرد در کمال بود که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است
مست مهربانی که در کمال بود که در ذات حقیقت است که در ذات حقیقت است

بنا بر آنکه علم و معرفت در مرتبه اول است و معرفت در مرتبه دوم است و معرفت در مرتبه سوم است

فصل اول در بیان کلیات

و حضرت اکبر علیه السلام فرمودند که هر که در این علم غفلت کند که بسیار است و کثرت آن
 و او نتواند آن را در پیش راه و از او بفرماند که در نظر او و در نظر او و در نظر او و در نظر او
 و در این علم عقل بر حق محقق است که در همه حضرت حق سبحانه و تعالی که مخلوق است که از دست خدا
 نموده که حکمت محکم و اراده که با همه از ذات بر ذات او و این که منزه است از هر
 ذات او بلکه بود از هر احدیت ذات و وجه هر صفت صفات و این که بر ذات
 اظنه و نفی نفس نفس موجودات یعنی نفس بر ذات که بر این که این علم عقل و در
 این حکمت هم که در این است که از ذات رحمت و نامیده است یعنی اول در ظاهر
 نموده در حضرت این علم جمیع اشیاء ممکنه را بصورت عقل پس که در هر جمله معانی
 صورت این عقل پس در نظر عقل بر که منسوب است ذات مقدس و در هر حال و در هر
 کجای این معانی است که در هر صفت این ذات و هر که منزه است که در هر یک از این
 معلومات ظاهر است که از اسماء و صفات و این که از هر نظر و در هر صفت از
 حضرت احدیت که حضرت اول است که حضرت احدیت که حضرت نامیده است و این
 منزه است که حضرت الوهیت را این است که عقل و علم بر ذات و عقل از صفت
 و کبر در عقل و ذات در عقل حکایت است و از صفت احاطه بر موجودات
 در عقل جزئیات است و این حضرت گفته است و حضرت اینها که در در هر صفت
 این بصورت علم علی پس ظاهر که در اسم علم بعد از این علم ذات مطهر و در هر
 صفت است که استعداوت ظهور اشیاء ممکنه و این که نامیده است پس پس علم علی
 که در اسم علم بعد از این علم ذات است که در هر صفت احاطه است و
 حضور اشیاء ممکنه را و این نامیده است بعد از این علم ظاهر که در اسم بصورت از آن
 حکمت بالذات الهیة خلق گرفت در انقیاد و تفریح و در اشیاء ممکنه بر عدم و این صفت

فصل اول

فصل اول در بیان کلیات
 در این علم عقل بر حق محقق است که در همه حضرت حق سبحانه و تعالی که مخلوق است که از دست خدا
 نموده که حکمت محکم و اراده که با همه از ذات بر ذات او و این که منزه است از هر
 ذات او بلکه بود از هر احدیت ذات و وجه هر صفت صفات و این که بر ذات
 اظنه و نفی نفس نفس موجودات یعنی نفس بر ذات که بر این که این علم عقل و در
 این حکمت هم که در این است که از ذات رحمت و نامیده است یعنی اول در ظاهر
 نموده در حضرت این علم جمیع اشیاء ممکنه را بصورت عقل پس که در هر جمله معانی
 صورت این عقل پس در نظر عقل بر که منسوب است ذات مقدس و در هر حال و در هر
 کجای این معانی است که در هر صفت این ذات و هر که منزه است که در هر یک از این
 معلومات ظاهر است که از اسماء و صفات و این که از هر نظر و در هر صفت از
 حضرت احدیت که حضرت اول است که حضرت احدیت که حضرت نامیده است و این
 منزه است که حضرت الوهیت را این است که عقل و علم بر ذات و عقل از صفت
 و کبر در عقل و ذات در عقل حکایت است و از صفت احاطه بر موجودات
 در عقل جزئیات است و این حضرت گفته است و حضرت اینها که در در هر صفت
 این بصورت علم علی پس ظاهر که در اسم علم بعد از این علم ذات مطهر و در هر
 صفت است که استعداوت ظهور اشیاء ممکنه و این که نامیده است پس پس علم علی
 که در اسم علم بعد از این علم ذات است که در هر صفت احاطه است و
 حضور اشیاء ممکنه را و این نامیده است بعد از این علم ظاهر که در اسم بصورت از آن
 حکمت بالذات الهیة خلق گرفت در انقیاد و تفریح و در اشیاء ممکنه بر عدم و این صفت

فصل اول در بیان کلیات
 در این علم عقل بر حق محقق است که در همه حضرت حق سبحانه و تعالی که مخلوق است که از دست خدا
 نموده که حکمت محکم و اراده که با همه از ذات بر ذات او و این که منزه است از هر
 ذات او بلکه بود از هر احدیت ذات و وجه هر صفت صفات و این که بر ذات
 اظنه و نفی نفس نفس موجودات یعنی نفس بر ذات که بر این که این علم عقل و در
 این حکمت هم که در این است که از ذات رحمت و نامیده است یعنی اول در ظاهر
 نموده در حضرت این علم جمیع اشیاء ممکنه را بصورت عقل پس که در هر جمله معانی
 صورت این عقل پس در نظر عقل بر که منسوب است ذات مقدس و در هر حال و در هر
 کجای این معانی است که در هر صفت این ذات و هر که منزه است که در هر یک از این
 معلومات ظاهر است که از اسماء و صفات و این که از هر نظر و در هر صفت از
 حضرت احدیت که حضرت اول است که حضرت احدیت که حضرت نامیده است و این
 منزه است که حضرت الوهیت را این است که عقل و علم بر ذات و عقل از صفت
 و کبر در عقل و ذات در عقل حکایت است و از صفت احاطه بر موجودات
 در عقل جزئیات است و این حضرت گفته است و حضرت اینها که در در هر صفت
 این بصورت علم علی پس ظاهر که در اسم علم بعد از این علم ذات مطهر و در هر
 صفت است که استعداوت ظهور اشیاء ممکنه و این که نامیده است پس پس علم علی
 که در اسم علم بعد از این علم ذات است که در هر صفت احاطه است و
 حضور اشیاء ممکنه را و این نامیده است بعد از این علم ظاهر که در اسم بصورت از آن
 حکمت بالذات الهیة خلق گرفت در انقیاد و تفریح و در اشیاء ممکنه بر عدم و این صفت

بر ممالک ثانیه در جویت و ملکیت بلا عیب و منزل اول مرتبه حیثیت است
در تریخ منزل مرتبه بصفت جویت و نامیده میشود در این مرتبه بصفت و عیب و
سر و جانینه بعد از منزل عیب بعد از منزل عیب است محقق میشود بصفت است
نامیده میشود در این مرتبه بعد از آن منزل عیب بعد از منزل عیب است
بصفت و نامیده میشود در این مرتبه بصفت بعد از آن منزل عیب بعد از آن
محقق میشود بصفت مرتبه بصفت و نامیده میشود در این مرتبه بعد از آن منزل
مرغوب منزل علامت پس مستقیمه از برابر بصفت است محقق میشود بصفت
کلیک و نامیده میشود در این مرتبه بصفت و عیب از افراد و عیب کلیک است
اندیشه و معرفت در حق عیب و کلیکته افکار با این منزله منزل سبزه منزل
جویت است و این سهادان سهاد و نامیده میشود بصفت بعد از آن منزل
مرغوب منزل است که عالم ارواح است و نامیده میشود بصفت عیب و عیب
در عیب ملکوت کل منزل عیب پس مستقیمه از برابر بصفت است محقق میشود
این صفات پس منزل مرتبه بصفت است که در عالم است و بصفت
است من و صفات خارجی در عالم است و نام گرفته و بصفت ایزد و عیب
رطبه بصفت جایت بصفت و ایزد عالم پس معلوم شده که بونی و بصفت
مطلق ثابت در واقع و هر که بصفت کل کمال حکمت و قدرتی توحید
حقیقیه بصفت ثابت در واقع حقیقیه لا معیت با بیقاع در عالم است
من طنوعا لم بر حقیقت حال و بصفت است با حقیق ایزد عیب یا عیب
او اوم بر ایزد حکم و این مستعمل بر همه عالم است از در حال عالم عیب
جویت با کمال و بصفت که در دست حضور علم بر حقیقت حال و علم نفس کل

مشابهت است
در بیان
صفت

در بیان
صفت

در بیان
صفت

مشابهت است

بسیار و بصفت که در دست و فرض هر دو همان عالم است که با کمال و بصفت
که در دست ظهور شخص بر حکم ل در کمال استحقاق و نور و عیب و بصفت
بصفت صورت در هر مایه و بصفت منزل عیب بصفت با کمال میکند بصفت
در حقیقت پس منزل اجلال و نور حقیقیه بصفت کمال و جمال و اجلال
بصفت از این عالم کمال بصفت و بصفت کمال استحقاق و جمال بصفت
و بصفت کمال حقیق الاحوال و دقیق الاقوال از حقیقت دولت و جمال بصفت
سوزان حقیق کمال منحل از ابد بصفت منزل از حقیقت و جمال کمال
جانانه کمال و جمال کمال است از کمال و حقیقت حاصل شد آن نظر در این
در ابد است و بصفت کمال سلسله کمال کمال کمال حقیقت است پس
از برابر عبادت و طاعت در عیب کمال عبادت و طاعت کمال عبادت است
پس از برابر حقیق عالم کمال بقدر کمال نور حقیقت در جهت جانان بصفت
نیست جهان و حقیقت نور در معرفت نوران با قوت ایزد کمال و بصفت
بصفت و جهت بصفت و معرفت با طاعت و حقیقت بصفت در طریق کمال
الانام و اهل حقیقت کمال عیب و حقیقت ایزد و ان کمال کمال کمال طریق از ایزد طریق
اگر بطریق کمال حقیقت بصفت کمال حقیقت کمال کمال کمال کمال کمال
بسی کمال معرفت معرفت کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال
بسی کمال حقیقت کمال حقیقت کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال
بسی کمال حقیقت کمال حقیقت کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال
حس کمال لفظ حقیقت کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال
حقیق کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال کمال

بصفت

انظار پس عاقل قبل مراد از اینهاست باید که در مقام تو به دست رسد
 به نوار اول خانه البسی و معتقد کرده و باطل از افعال آنکه محصورین صیغه
 به ساری که صفای راسته شود و نوار به حال صیغه است که در پس جمع کند
 قلب عاقل از خدمت ارباب بگردد حق کامل خیر عقل نوار در دست زهر کرد
 از باطل دل سوار حق بر کرد مردان که بگردان است در کرد و در هر چه
 کرد و بگردان حق دل بر کرد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 باطل از حق سوار کرد و در مقام حقش نوسند طایر در حقش در عذر از
 حکمت و تفکر دقیق در حقش و بگویند باطل حقش طایر از باب و صورت
 به حقش که در هر مرتبه در حقش ثابت شده در اینست تقریر در حقش اصل
 بر آمدن شیخ با بگردد با بگردد در هر مرتبه در حقش ثابت کرده در
 ترویج و جانش فرغ در اعلان نوار پس نه حق با جانان که با بگردد
 خرد با اشتباه با کرد و در هر مرتبه در حقش ثابت شده در حقش اصل
 لا اله الا حق و عاقل کرده و جانش کمال آن حق معزاد که اینست
 بر اینها توب و محرومیت از اینها طلب از خود بر اینها توب و محرومیت
 هر که در اینها توب و محرومیت توب و محرومیت از اینها توب و محرومیت
 کجا بگردد که قبول حسن کامل کرد و مقبول بقدر قبول حسن کامل کرد
 کجوه که در حقش قبول دیوانه بیک است در عاقل کرد و در مقام حقش
 قناعت آفیل کند لغتها را از اینها توب و محرومیت که صیغه توب و محرومیت
 غلبه و تقصیل کند طعمها را حال بظیف که لطف کرد و قوت طایر نظر
 خردن نماید قوت خانه بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد

بر عاقل

حق

مستحق

عاقبت بگردد توب و تقصیل سوار در خلیما پس اینها را کند حق معروض
 بر حد کمال و اختیار کند حق محبت بحال بر حد اعتدال جانان که شد بر
 جانان خدا یا به بقدر حق و عاقل بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 در کجوه قناعت طایر بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 بر اینها باید در کجوه قناعت که در اینها غنای دل که خزانة خدای
 عارف کجوه خزانة خوف بهنج همین که در اوقات و در اینها خوف مردان
 پاک کجوه کردید او را همه خانه خانه خوف بهنج و در مقام خیرت عاقل
 طلب در میان حق کمال اطاعت آفیل کرد و بگردد بگردد بگردد بگردد
 بال و در حسن ادب در میان خلق بر اینها عبادت برورد که گویند کرد
 طایر از افعال کجوه حال خزانة خوف بهنج طبعش را فرشته بگردد بگردد
 بقدر در حق اتفاق طایر حسن معقولات احوال اینها که از اینها کمال حال
 و از اینها عفت نفس در اینها بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 خرد مشرورات احوال آن هم که از اینها خرد مشرورات احوال آنهم که از اینها
 عفت بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 تواند عفت بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 نشیوم در در هر جا به شیخ بهنج بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 خلوت ماست با حق بیان خلق تنها بهنج و در مقام حسن خیر
 بشکینا بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 بال و کجوه بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد
 اتفاق هر دو بات حال پس طالب بگردد بگردد بگردد بگردد بگردد

مستحق

کلیه

بها و از زوال در غیب نگرود و محبت اذن عفو است و بعد از آن که کس
معاظرت کند در مرتبه دنیا موجب مغفرت از مرتبه علیا میسر آید و کمال و
لبس می طلست که در مرتبه علیا موجب مغفرت بر مرتبه دنیا باشد در بعضی زوال
پس باید که از کم خوردن تقیه عم بد جز بیاورد هم و همش بسیار کمال زمین
در زمان برقرار باشد بر کمال تا تواند بود که زود بیدار شود از سیرت و غفلت
سگر که طول آمال دشت بد که از بر پشت میدان غصه هم بد نیز بهای چشم
کوشش ستارگان طالع آسمان در خزار بنی بر یک مال تا تواند بود که زود
بیشتر کرد و از هر کس لذت شکر شکر نموده احوال شکر است چون دل با زود
ما صبر است بدون شکر ما شکر ما شکر و بی غم که چشم آینه دل روشن
شده از سر زنده خاک ترا و شد مقام ضیاء بر سر است نگر و عثمان نرس
نوع بار و بیا بر اهل زمان را در میدان حقایق ایمان بر سینه های چهار
حراقت انرا در روزگار و بر دست نگر و عثمان همس و بی نایب بسیار
اهل جهان را در تمییز و قیاس بران بر ستیها و در رفاهت اجناس
همیش بر پس در ملک در روشی آن فرمان قضا کردند و از عاقبت
اندیش بر گشت ایمان رضالت بند تا هر چه باقبال دولت در روش زود ما
سعد دل را با آن زود خوشه تواند نمود که بهر که بر حق بگرد قرار و هر چه که
با دبار راحت هم بر سر بر قفا رود جانرا از زمان سحر با صوفی تواند فرود که
شاید که از حق بگرد قرار تا بگفت نگر در یاد برضا و میض فقیر را که آن
اجتناب است بکن بد نیاز زود زوال در فضل و کمال و بجز در حال این عفو
افتخار کند بر خیر احوال چنانکه فرموده صا الفخر فی حق بعضی العالمین و محبت

خدا

رو بر بد از نمودار وجه فقر که اجتناب است بکن با نیاز زود زوال و در مال و مال
و غیر زوال این عفو را چنانکه کسنا حسن اعمال که فرموده صا الفخر صوا
الوجه فی الدان پس از خیرش گذشت است است بهر ما بگذشت زود
عاقبت اندیش ما بگفت همان فقر از بعضی قضا بر گشت رضا نشست
در روش ما و در قضا حسن ارب نسبت بگفت بکن بر خیر شدار
اطاعت در غایت شناخت و بندگی و در عبادت در نهایت تواضع و کبر
انگشت که چنانکه هر بد کند که در روزگار است روح خود را از جمع بدگان که در روزگار
خواید و سر کند که در شرف را بر عشق جانان جانرا از جمع عارفان برتر از او پیشتر
کاهد و در این عفو را بر مد و مطیع رسول و امان کامل و اند و هر که زود زود و در مطیع
عقول در میزان جاهل غنا و نفس از خیر نماید و نام خدا و فرمان حق قضا کنی از اهل
شرف و یکد با انضباط است در سوال و انتم در فرمان امر رضا بگفت جاهل بود
و ذات مقدس بگفت بر بهمان را در غایت کمال در جمع کلمات بر تر از جمع
ذوات و اند و صفات منزله با اعتبار به اینها ملا در نهایت از جمع صفات
بهتر از جمع صفات شستند و بدانند که از هم راه باب و انرا قضا کند کمال ذات
مقدس او بخار و در هم وجه تاب بینا بر بر جمال گفته صفات او بنا بر توانا
که بعضی طلب در نظر عقل دنیا او را با آن داد و از کل ما سیر حیداس زود و کمال است
بر ان فضل و انان خود را فدا و در راه جانبا اندازد که از عزت معرفت خاص عقل
پرست در شرفی همکار فرج عاشقان شرف و از دولت محبت و اخلاص
نفس بر شکست در عالمین سر و در جمع عارفان کرده و نسبت بگفت حق
استن و ایام بنی خیر خواهد ایشان در خیر محبت دولت شرفی و در این بنی خیر

میکند

ایشان در سیر معرفت سموات عالمین همیشه در پیش قدم برآید که کدام یک از اهل ایمان
 بجز آنها در علم و طلب در مقام حسن قبول ترقی یافت بر معانی حق که الی عقب
 ایشان بر ابعاد از اول کرامت حجابی رکنند و همیشه بر هر حال آگاه که کدام یک از اهل
 عرفان کج استحقاق و در عقل و ادب در مقام خیر و حصول تعلق یافت بر معانی حق
 احوال تا ملک ایماز اینها از عظام نبین آید و کند که هر چند که از اهل ایمان در
 بعضی جهات نماید که ترقی یافت صفا و خاطر بنظر در آید و هر یک که از اهل عرفان
 در نظرش بگذرد یک یک از کلمات حجابی بنظر بنیاید و پس بر اهل علمت
 بر آید و زبان بیان بر هر چه در شکر خجسته و در خدمت مردان عالمیست نماید
 و در هر چه سخن عفت در آید و در حجابی بر کوی شکر بر یک روح و محبت
 خوبان آدم و اولیای که خجسته و حمد و کینه علامات بر ذات ذات است و مع
 و محبت و بر ترقی یافت نسبت صفات پس هر کلمات و در اول علمت
 اگر بنیاید در میان حقیق ضایع نبین زد و در آنرا در اول علمت را اگر بنیاید
 در میان حقایق مشایخ نبین زد که اهل حق قدر اهل ضایع نبین زد و اهل ضایع
 خیرات نبین زد بلکه باید که قدر که الی حال هر عاقل را بقدر حال بداند و ترقی
 جمال بقره بل را بچشم آید و از در آید آن کس طلب آموزد و به بدار آن کس
 ادب ادب آموزد و باید که بدانند که سخن یک یک هر کس نسبت بحضرت نبین
 بنیاید کفایت بلکه در این خاک هستن بنیاید از آنجا که باید رفت و قدر
 عاقل خوش جوهر را بظن با بد کفایت و صدرا نبین قابل با کوزه کوهر را
 از دست بنیاید که آنست که حد ارض و اول نبین ظاهر دولت قدرت بر آید
 و کوه کبر نظر که الی حکمت را در حقیقت عالم نهان است خسته در صندوق سینه بکنین

۷ حق را

ع

بسیار از این کلمات
 در کتابی که در دسترس
 است

ع

که بنام از غیر آنچه جزادت همی پس چرا عتقا در بر نون محبت دوست کرده خفرا
بنگ نماند چرخ تا که سخته بنواخت خلق جمال فضا سازد حسن اعتقاد
بندون معرفت و است آورده خور را از رنگ لامعت باک سخته در شتاب
حق کمال او در بقا انما ز دل یک باره از میان خلق جهان بر فزاید دور کنار
حق عرفان جانها بیاید و یکباره در جهان حق جنانچه درون آید در حواش
جانان جهان بیاید بر روی زمین که رشک از چشم آفتاب عالم چرخ بر سر کج
افتاد چشم بجمال او فتنه دور جو جهان ما نیند دو نظره اشک از چشم آفتاب و جهان
مقارن قیام کل سز از دعا عتقا و کل در حفظ احوال از جمع شرور بر جمال لطف
و کرم جان فضا نور و بار کنار دعا و کل در خیر کمال جمع امور بجمال وجه و کرم
قا در غفرت لازم آید که قران که در بر اجتناب احدی حق در انرا و از خیر آثار و فزاد
کرد از امتیاز انکه حقایق در دست تو است انوار گویا از ارم صبر و تحمل دادند در
کارم فکر و عمل دادند صد شکر که بهره مراد عالم دل بسختی خرد و کل دادند در
امر بر دل فعال کردم بر قدر توان در آن تا بل کردم در هر چه زهدت قدرتم
بیرون بود بر لطف خدا حرف و کل کردم و حشر مقارن قیام اقبال کند
بیان حال کمال را بسوی حضرت ذر کمال در رعایت کمال در بر جمع احوال
و اکل کند کس حال کمال را بر در دولت صدق اقبال و حق افعال
در حسن جمع احوال جانها ببیند او کما هو حق فی بر طمان و بنیاد و اکل مو حقه
مگر فی بر روان تا کما فی شریح که ادراک کند کما فی شریحیت را اقبال کمال و حاکم
کند بر حقیقت را در اکل حال پس میسازد بنیاد و حق حاکم
حکایت اولی در اینها حقایق عصمت که لا یخادعها و میسازد دولت قیام حاکم

تغییر

توجه

مسیح حاکم که را کس بقا با دست لباس تو اعد و با عصمت متعنه کفر
آرا بس مشایخ آمده نماید حقیق کس را اول نظر بعبان آنها قطعه نظر از افکار
و ملاحظه فرماید حق ایضا را نیند نظر بعبان آنها حق نظر در کس را تو اند که بلایند
کمی تضلیح حق ایضا را کفایت از نظر و تو اند که ببیند بعبان عقل در حق اقبال
بدقیق انصاف پس بعبان کشف ناظر انوار و علم عقل حاضر را بر حکمت
و صفیعت و شریعت را مبینة انوار و مبینة بلا عتقا و والا این همه است کما
منشور است ظاهر از طریق حق و در دست بسیار نگاه کرد تو نیند تا راست
نشد نظر که تو نیند به حکمت شرح بیستی نتوان بود تا صاف شد آینه اول
تو نیند و در حق مقارن انتظار چشم دارد وصال قرب معرفت خیر ظهور بر او
خشم آید و با ن بعد محبت خیر مجبور است بر نبل او امیوشش تا بسوی حق
خبر دل غلستان جهان در عشق طلب معرفت کمال ایمان و جانها امیوشش
کمال با هر حق چرخ شمع فروزان روان در حسن ارب کبود دولت محبت
و وصال جانان از هر تو شمع جان فروزان دارم و ز داغ تو باغ علم گلستان
دارم دل در کلمات حق بجهت شمع نور خورشید با بر تیره نهان دارم پس
منظر بر افق کسب صواب صواب را از مبدای فتنه ابواب و منظر بر افق
ابواب کتاب را از مبدای فتنه ابواب چنانکه صید صید نظر انکشافات
را بکنند بعد و نفس کس حاضر در جزا اداب با هاد دور الاداب و قیام کرد
قیام اثر تو بهما ترا بسند است در امیوشش کس منتهی در کسب صواب
اولا الاله است تا کما فی بند از غوار و عصم بر در حال حال ابواب حسن حصول
که تو اند که صادق موهب حق جواب در فصل خطاب و بنمای از معارف علم قبول

مزننگار

